

တိုက်ဆိုင်မှု မရှိခဲ့ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ

၂၀၃၀ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းနယ်ပြည်နယ် ဘော်လုံးပြိုင်ပွဲကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲ ကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ နေပြီး သားတော်မောင် ခြေစွမ်းပြနေတာကို အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းက ထိုင်ကြည့်နေသူက နှလုံးရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဦးဇော်ထူး။ သူ့ဘေးမှာက သူရဲ့ ဇနီးချောလေး ဒေါ်ချိုချို။

ဘာလို့လို့နဲ့ သားက အခုဆို ရန်ကုန်တိုင်း တိုက်စစ်မှူး၊ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်တော့၊ ခြေသွေးနေတဲ့ အဆင့်ကို ကျော်လွန်ပြီး အခု ခြေစွမ်းပြနေတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ၊ အခု စာစောင်တွေ သတင်းစာတွေထဲကတောင် မြန်မာ့ လက်ရွေးစင် ဘောသမားအဖြစ်တောင် တစ်(ပ်) ပေးခံထားရတဲ့သူ။

ဘော်လုံးပွဲ ကြည့်နေရင်း ဦးဇော်ထူး စိတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ နှစ်ကျော် ကာလကို သွားသတိရမိတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ၂ နှစ်လောက်မှာ သားကို မွေးတယ်။ သားရဲ့ ကံဇာတာလို့ဘဲ ဆိုရမလား၊ ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီလို့ဘဲ ဆိုရမလား မပြောတတ် နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲကုန်တယ်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးကို သပ်စိတ်မဝင်စားတော့ ယယဏဏ မသိ။

သိချင်တဲ့ သူများရှိရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ နှစ်လောက်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ပကတိ အရှိအတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ကျူးပစ် ဝက်ဆိုက်ကြီးမှာ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာနိုင်တာကြောင့် အသေးစိတ်ကို တော့ ပြောမနေတော့ပါဘူး။

မှတ်မိသလောက်ကတော့ သားမွေးပြီးသိပ်မကြာ နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူနေမှုအဆင့်တွေက မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားပါလေရော၊ တကမ္ဘာလုံးကတောင် မြန်မာနိုင်ငံ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုအတွင်းနဲ့ ကမ္ဘာ့ အတိုးတက်ဆုံး နိုင်ငံစာရင်း ဝင်လာတာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ အံ့ဩချီးကျူးမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်။ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ကို လည်း အထင်ကြီးသွားကြတယ်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ကို ခေတ်ကြီး မကောင်းခင်က ရေကြည်ရာ မျက်နှာ ရှာထွက်သွားကြတဲ့ သူတွေလဲ ငွေကြေးတွေ နည်းပညာတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ အမိရင်ခွင်ကိုတဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ခုဆိုအရင်က ဘယ်နိုင်ငံသွားသွား မောင်းထုတ်ခံ မျက်နှာငယ်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ပတ်(စ်)ပို့ က အခု တကမ္ဘာလုံးကို ဗီဇာမလိုဘဲ ခေါင်းမော်ပြီး သွားလို့ရနေပြီ။

“ဟော ကိုထူး ကိုထူး၊ ဟိုမှာ သား သား ဝိုးသွင်းတော့မယ်” အနားက မိချိုက ကမန်းကတန်းနဲ့ အော်ပြောလိုက်တဲ့အသံကြောင့် အတိတ်ကို ပြန်ပြေးနေတဲ့ အတွေးက ရုတ်တရက်ပြတ်ပြီး မျက်စိရှေ့က တီဗီ ဖန်သားပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားတယ်။

သားက သူ့ပွဲကြည့်ဘို့ ရှေ့ဆုံးက အထူးတန်း လက်မှတ် ပို့ပေးပေမဲ့လို့ မသွားချင်၊ မသွားချင်တာက ပွဲကြည့်ရတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကိုမရှိ၊ သားက ခုနိုင်ငံကျော်ဘောသမား ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သွားလိုက်ရင် ကင်မရာ ဆရာတွေက ဓါတ်ပုံတင်ဖြတ်ဖြတ်၊ သတင်းသမားတွေက ဟိုမေး ဒီမေး၊ ဘောပွဲကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မကြည့်ရ၊ သားဘော်လုံးရသွားလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လက်ခတ်တီးပြီး ဒစ်စကိုလေးဆွဲ လိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် တီဗီ ပေါ် မှာ ကျွန်တော် လက်ခတ်တီးနေတဲ့ ပုံကြီးနဲ့ ကိုးယိုးကားယားကနေတဲ့ပုံကြီးက ပေါ်ပေါ်လာတာဆိုတော့ နဂိုကတဲက အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ ကျွန်တော်က သားနာမည်ကြီးလာတဲ့ နောက် ဘယ်ပွဲမှ မသွားတော့၊ အိမ်ကဘဲ မြန်မာပြည်လုပ် ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး နတ်မျက်စိ(အိမ်ဂျယ်အိုင်) တံဆိပ် သုံးဘက်မြင် ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ချစ်မယားလေး ဘေးထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်ဟစ်အားပေးပြီးအိမ်မှာဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွမျောက်ကနဲ့။

ဒန့်(စ်)တော့တယ်။

ဟော အလယ်တန်းက ကန်တင်လိုက်တဲ့ဘောကို သားက ဆွဲပြေးပြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ မကွေးတိုင်း နောက်တန်းလူကို လိမ်လိုက်တယ်။ ပနယ်တီ စည်းစိမ်လောက်မှာ ညာတောင်ပံ ကစားတဲ့ သူ့ကို လှမ်းပေးမယောင်ယောင်နဲ့ ဂိုးတိုင်ထဲကို ရုတ်တရက်ကန်သွင်းလိုက်တယ်။ အောင်မလေး ကံဇာတာကဘဲ ထနေလို့လားတော့ မသိဘူး။ ဘော်လုံးက ဂိုးတိုင် ဘယ်ဘက်ဒေါင့်ကနေ လှလှပပလေး ဝင်သွားယ်။

“ဂိုး.....”

ဂိုး ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ကျွန်တော်လဲ ထိုင်ရာက ခုန်ထပြီး ဘေးက မိချိုကို ဆွဲပြီး ပျော်လွန်းလို့ ထုံးစံအတိုင်း ဒစ်စကို လေးနဲ့ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲအကြောဆွဲသလိုဒန့်(စ်) ရင်း ဝမ်းသာအားရ ချစ်ဇနီးလေးကို တရွတ်ရွတ် ဖက်နမ်းလိုက်တယ်။ ဟော တီဗီက ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ကြေညာပြန်ပြီ ခင်ဗျ။

“ပရိသတ်များတွေ့ကြတဲ့အတိုင်းပါဘဲ ခင်ဗျား၊ အလယ်တန်း အစွန်လူ ကန်တင်လိုက်တဲ့ ဘောကို ရန်ကုန်တိုင်း တိုက်စစ်မှူး ကျော်ထူးမောင် ရသွားပြီး”

ဆိုပြီး စောစောက ဂိုးသွင်းလိုက်တဲ့ အကွက်ကို ပြန်ပြောပြရင်း တီဗီက အနှေးပြကွက်နဲ့ ရှူဒေါင့် အမျိုးမျိုးက ပြန်ပြနေတာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ပီတီဖြာနေမိတယ်။ အင်း ဒီပုံနဲ့ဆို သား ကျော်ထူးတော့ ဒီနှစ်မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ရဘို့ သေချာသလောက်ဘဲ။ အီးပေါက်ရင်တောင် ဘူကနဲ မြည်ချင်မှ မြည်မယ်။ ကိုယ့်သားမို့ ကိုယ်ပြောတာမဟုတ်။ သူမှ ဒီနှစ်မြန်မာ့လက်ရွေးစင်မဖြစ်လို့ကတော့ ဖြစ်မဲ့သူ မရှိတော့။

ရန်ကုန်တိုင်း လှိုင်သာယာနယ်မြေ မြကန်သာ အိမ်ယာဝင်းထဲက ခေတ်မှီလှပတဲ့ လုံးချင်းတိုက်တွေက ဆောက်ပြီးသွားတာ မကြာသေး။ အစစအရာရာ ခေတ်မှီစွာဆောက်ထားတဲ့အတွက် တော်ရုံတန်ရုံ လူ အနားမကပ်နိုင်၊ ဝင်းအတွင်း တင်းနစ်ကွင်းတွေ၊ ရေကူးကန်တွေ၊ ရေပူစိမ်ကန်တွေ သာမက ဂေါက်သီးကျင်းစိမ် ကစားချင်တဲ့သူတွေ အတွက်ပါ ဂေါက်ကွင်း ငယ်လေး ပါ ပါတော့ ဈေးက မိုးပေါ်ရောက်နေတာ မဆန်း။ အဲလို သူငွေတွေသာ နေတဲ့ ဝင်းအတွင်းက တခုသော အိမ်မှာ အခုအချိန်ထိဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ မြန်မာ့တက္ကသိုလ်မှ စီမံခန့်ခွဲရေးနဲ့ ငွေကြေးမြှုတ်နှံမှု ဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ အသက် ၂၈၊ ၃၀ နီးပါး လူတယောက်က နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာမှာပါလာတဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း တိုက်စစ်မှူး ကျော်ထူးမောင် ရဲ့ အကြောင်းကို ကော်ဖီသောက်ရင်း ဖတ်နေလေရဲ့။

ခဏနေတော့ ဘေးနားက ဖုန်းကို လှမ်းနှိပ်လိုက်တယ်။ ခေါ် နေကြ နံပါတ်မို့ ထင်ပါရဲ့ ဖုန်းရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ အတိုကောက် နံပါတ်လေးကို လှမ်းနှိပ်လိုက်တာနဲ့ အင်မတန် ရှည်လှတဲ့ ဂဏန်း၁၀ လုံးပါ နံပါတ်အားလုံးကို နှိပ်စရာ မလိုဘဲ ဖုန်းက လိုရာကို တတီတီနဲ့ ခေါ် နေတဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ စကားပြောခွက်ကို မကိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းက စပီကာ ခလုပ်လေးကို လဲ လှမ်းနှိပ်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ တဖက်က

“သားလား” ဆိုပြီး လှမ်းမေးလိုက်သံကြားလိုက်တာနဲ့ ဖုန်းက ဗီဒီယို ခလုပ်လေးပါ လှမ်းနှိပ်လိုက်တော့ ဖုန်းအိမ်က တီဗီလို မှန်သားပေါ် မှာ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးတယောက်ပုံပေါ် လာတယ်။

“မေမေကြီးလား၊ မေမေလေးရော ဘယ်သွားလဲ”

“ရိုတယ်သားရေ” လို့ သားတော်မောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း တဆက်တည်း မွန် ရေ မွန် သားဆီက ဖုန်းလို့ အိမ်ထဲကို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ တီဗီမှန်သားပြင်မှာ မျက်မှန်နဲ့ နောက်ထပ် ချောချောလှလှ အမျိုးသမီး ပုံ ပြီးရက်သားလေး ပေါ် လာပြန်တယ်။

အဲဒီလို အမေ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်မှ ဖုန်းပြောနေတဲ့ သူက စိတ်ချမ်းသာသွားတဲ့ ပုံနဲ့ လောကွတ်စကား

စဆိုလိုက်တယ်။

“မေမေကြီးရော မေမေလေးရော နေကောင်းကြလား”

“ကောင်းပါတယ် သားရေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဟောဒီက သားတော်မောင် အောင်ဇော်ဟိန်း ရဲ့ ပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့် မေမေကြီးရော မေမေလေးပါ ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ သားရေ” လို့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေကြီးက သားတော်မောင်ကို ချစ်စနိုး စတယ်။

“အင်း မေမေတို့ကို သားတိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“အောင်မလေး ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဘာလဲ သား မိန်းမ ယူတော့မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေကလဲ၊ သား အလုပ်လုပ်တော့မလားလို့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း သားရယ်၊ သားဘဲ အလုပ်ချိန်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူးဆို၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်တဲ့ အချိန်မှာမှ လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်မျိုးဘဲ လုပ်ချင်တယ်ဆို”

“အင်းလေ၊ အခု ဟာက အဲလို အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ စောစောက သတင်းစာဖတ်ပြီး စိတ်ကူးတခုရလာလို့”

“ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုလေ မေမေရဲ့၊ မေမေတို့ ကျော်ထူးမောင်ကို သိလား”

“ဘယ်က ကျော်ထူးမောင်လဲ သားရဲ့”

“မေမေကလဲ ရန်ကုန်တိုင်း ကဘော်လုံးသမားလေ၊ သူ့အကြောင်း စောစောက သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်မိတယ်၊ သူက အခု နာမည်ကြီးနေပြီ မေမေရဲ့၊ မကြာခင်မှာ သူက မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဖြစ်တော့မှာ၊ လက်ရွေးစင်ဖြစ်ပြီးရင် သူ့နောက်မှာ ကြော်ငြာရိုက်ဘို့ ကမ်းလှမ်းမဲ့သူတွေ တသိတတန်းကြီးလာတော့မှာ၊ နောက်ပြီး ကြေးစား ကလပ်အသင်းတွေကလဲ သူ့ကို ခေါ် တော့မှာ၊ ဒီတော့ သူ့မှာ မန်နေဂျာ လိုလာပြီလေ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီမှာ သူ့မန်နေဂျာအဖြစ် အခုထဲက သူနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပြောကြည့်မလို့၊ ပြီးတော့ ဘာလို့လဲ မသိဘူးမေမေတို့ ရာ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဘဲ၊ ရင်းနှီးနေသလိုလို ဘဲ၊ တခါမှလဲ လူချင်းမတွေ့ဘူးဘဲနဲ့ စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေသလိုလို ခံစားမိလို့၊ ဒီတော့ အဲဒီအလုပ်သူမလိုခင်ကတဲက ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ပြီး ပြောကြည့်မလားလို့၊ အဲဒါ မေမေတို့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

မော်နဲ့ မွန် သားရဲ့စကားကို ကြားပြီး ခဏငြိမ်သွားတယ်၊ ကျော်ထူးမောင်ကို မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ သတင်းတွေက ဒီလောက်ရေးနေတာ၊ မိဇော်သားလေ၊ အင်း သွေးက စကားပြောပြီထင်တယ်။ အင်း မိဇော်ကတော့ ငါတို့သားကို သူ့သားလို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မော် နဲ့မွန် တယောက်မျက်နှာ တယောက် ကြည့်မိကြတယ်၊ ငယ်ပေါင်းတွေပီပီ တယောက်အထာတယောက်သိနေကြဆိုတော့ သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး

“အင်းလေ သားသဘောဘဲ၊ တကယ်တော့ သားက အလုပ်လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ သားကို မေမေတို့ ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံက သားတသက် စားလို့မကုန်ပါဘူး၊ ဒါ့အပြင် ဒီပိုက်ဆံနဲ့ သားက အစုရှယ်ယာတွေ ဝယ်ထားတာ ဆိုတော့ အဲဒီက ရတဲ့အကျိုးအမြတ်က တလ တလ သားသုံးလို့တောင် မကုန်ပါဘူး သားရယ်”

“သားသိပါတယ် မေမေကလဲ၊ ခုဟာကလဲ သားပိုက်ဆံလိုလို လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သားစိတ်ထဲမှာ သား သူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေချင်လို့ ပြီးတော့သူက အဲလို ဝင်ငွေကောင်းလာရင် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် နဲ့ ပျက်စီးသွားမှာ စိုးလို့ စိတ်ပူပြီး အဲဒီအလုပ်သွားပြောကြည့်မလို့ပါ”

“အေးလေ ဒါဆို သားသဘောဘဲ၊ မေမေတို့ ဘာကူညီပေးရအုံးမလဲ”

“ဟင်အင်း မလိုဘူး မေမေ၊ သားဟာသား သူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ ခုဟာက မေမေတို့ကို သားအသိပေးတာပါ၊ မေမေတို့လဲ ကျမ်းမာရေးဂရုစိုက်နော်၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်တွေဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ အေးပါ အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ သားအိမ်မှာ ဘယ်မိန်းခလေးမှ မတွေ့ပါလား၊ ဟိုတပတ်ကတွေ့တဲ့ ခလေးမလေးနဲ့ရော ပြတ်သွားပြန်ပြီလား”

“ဟီး ဟီး မေမေတို့ကလဲ အဲဒါတွေက ခဏတွဲတာပါ”

“အပျော်တွေချည်းရှာမနေနဲ့ သားရေ အတည်လေးဘာလေးလဲ ရှာအုံး၊ သားလဲ အရွယ်ရောက်ပြီဘဲ”

“အင်းပါ မေမေတို့ကလဲ သားဖုန်းဆက်တိုင်း ဒါချည်းဘဲ ပြောနေတာဘဲ၊ အချိန်တန်ရင် သူ့ဟာသူ နွားပိန်ကန်လာမှာပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ့ နွားပိန်က သူ့ဟာသူ လာမကန်ဘူးသားရေ ကိုယ်ကလဲ နွားပိန်ကကန်ချင်လာအောင် ကိုးယိုကားယား နေတတ်ဘို့လိုသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဘဲနော်၊ တာ့တာ”

“အေးအေး တာ့တာ တာ့တာ”

ကမန်းကတန်း ဖုံးချလိုက်ရတယ်။ နို့မို့ဆို ဒီတရား ကတော်ရုံအဆုံးသတ်ဘို့မမြင်။ အသက်ကလဲ သုံးဆယ်နား တဖြေးဖြေးကပ်လာတာ ဆိုတော့ မေမေတို့က မိန်းမပေးစားချင်တာကလဲ မဆန်း။

အနားက ကွန်ပြူတာကို လှမ်းဖွင့်ပြီး တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန် ဝက်ဆိုက်က ကျော်ထူးမောင် ဖုံးနံပါတ်ကို ရှာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ ထဲမှတ်လိုက်တယ်။

ညနေစောင်းတော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ရေမိုးချိုးပြီး အခု နောက်ဆုံးပေါ် မြန်မာပြည်လုပ် ရိုးမ လို့အမည်ရတဲ့ လေးဘီးမောင်း ကားလေးကို စက်နိုးလိုက်တယ်။

အင်း ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ ဆိုပြီး စဉ်းစားရင်း ကားဒက်(ရုံ)ဘုတ်ပေါ် က ဂျီပီအက်(စ်) လို့ခေါ် တဲ့ခရီးလမ်းညွှန်ပြတဲ့ မှန်ပြားက မိန်းမ လစ် အကွက်လေးကို နှိပ်လိုက်တော့ မှတ်ဉာဏ်ထဲ ထဲထားတဲ့ သွားနေကျ နေရာလေးတွေက ပေါ် လာတယ်။ တခုပြီး တခု လျှောက်ကြည့်ရင်း မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်က ဆုံစည်းရာဘား ကိုရွေးလိုက်တယ်။ ဆုံစည်းရာဘားကို နှိပ်လိုက်တော့ ချက်ချင်းဘဲ စက်က အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်တဲ့ လမ်းကို ရွေးပေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကားကို စက်က ညွှန်တဲ့အတိုင်း အမှတ် ၅ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဆီဦးတည်လိုက်တယ်။

အဲဒီဘားက အဖော် ငတ်နေတဲ့ သူတွေ လာပြီး စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့ပြီး အဖော် ရှာတဲ့ နေရာလေးလို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် နာမည်ကြီးနေတဲ့ နေရာလေးဖြစ်တယ်။ လာတဲ့သူတွေက များသောအားဖြင့် အမှန်အကန်တွေ၊ ငွေရေးကြေးရေးမလို၊ လူပြုကြီးတွေ၊ အပြုကြီးတွေ၊ တညတာ စိတ်အပန်းဖြေချင်သူတွေ ကျက်စားနေတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်တော်လဲ တခါတခါ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း အဲဒီကို သွားပြီး အဖော်ရှာနေကြ။ စကားလေးဘာလေးပြော၊ တယောက်နဲ့ တယောက် အဆင်ပြေရင် အိမ်ခေါ်လာလိုက်၊ မကြိုက်ရင် အရက်သောက်ပြီး ပြန်။

လမ်းညွှန်စက်က တတီတီ နဲ့ အချက်ပေးပြီး ပုဇွန်တောင် ထွက်ပေါက်ကို ထွက်ခိုင်းနေတာကြောင့် ကားကို အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကတဆင့် ထွက်ပေါက်ဆီ ဦးတည်လိုက်တယ်။ ရောက်ဘူးနေတဲ့ နေရာမို့ လမ်းညွှန်စက်က ပြနေတော့ ကြည့်စရာမလိုတော့ဘဲ မြို့တွင်းလမ်းမကြီးက ဆိုင်တွေ ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ကြည့်ရင်း ဖြေးဖြေးမောင်းလာခဲ့တယ်။ ဘားကို ရောက်တော့ နောက်က ကားရပ်တဲ့ နေရာမှာ ကားကို ထိုးရပ်ရင်း ဆိုင်ထဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်လာချင်း မှတ်မိနေတဲ့ ဘားကောင်တာလူက လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်

“ဟော ဆရာ မလာတောင် အတော်ကြာပြီ”

“အေးကွာ၊ အလုပ်ရှုတ်နေလို့” လှမ်းပြောရင်း လွတ်နေတဲ့ ကောင်တာက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ စောသေးလို့ ထင်ပါရဲ့ လူသိပ်မများ။

“ထုံးစံအတိုင်းဘဲလား ဆရာ”

“အေးကွာ” လို့ဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တော်သောက်နေကျ ကမ္ဘာကျော် မန္တလေး စည်ဘီယာ ကို အေးစက်နေအောင် ရေခဲစိမ့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ထူထူကြီးထဲ ဖြည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က တင့်လောက် မော့သောက်ပြီး ခွက်ကိုသူ့ဆီ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူက မြန်မာ့ ဘီအီး အရက်ဖြူ တပက်နဲ့ သံပုရာသီး တစိတ် ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ကို ၁၀ တန်တရွက်ထုတ်ပေးရင်း ပိုတာ မင်းယူလိုက်ကွာ လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

အင်းလေ အရက်ဘိုးက မသကာ ၅ ကျပ်လောက်ဘဲ ကျမှဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို
ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးတတ်တဲ့သူကို သူမှတ်မိနေတာက မဆန်း။ အမယ် ခုဆို မြန်မာငွေက တကျပ်ဆို
အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၇ ဒေါ်လာ လောက် နီးပါး ရောက်နေတာဆိုတော့ ဒေါ်လာနဲ့ တွက်ရင် အဲဒီ ၅ ကျပ်ကလဲ
မနည်း။

“ဘာထူးသေးလဲ” ဆိုပြီး ကောင်တာကလူကို လှမ်းမေးရင်း ဘီယာကို တကြိုက်သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ကောင်တာမှာ ပုဂံနဲ့ ချထားတဲ့ အခွံချွတ်ပြီးသား ပဲကြီးလျော်ကို ကောက်ဝါးလိုက်တယ်။ ကောင်တာက လူက ဘေးဘီ
တချက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေး

“ဆရာ ဟိုဒေါင့်က ခုံမှာ တယောက်ထဲ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကိုတွေ့လား” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်
အသာစောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ အင်း လုံးကြီးပေါက်လှလေး တယောက် မဆိုး။

“အင်း အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးဆရာ၊ ဒီနေ့မှ ကျွန်တော့်တွေ့ဘူးတာ၊ တခါမှ မလာဘူးဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထင် အဖော်
လာရှာတာထင်တယ်။ ဆရာသွားပူးကြည့်ပါလား”

နောက်တခေါက် ထပ်စောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ အင်း မဆိုး၊ မဖြူမညိုလေး၊ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေး၊ ဘီယာခွက်ကို
ကိုင်ရင်း သူထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူ့စားပွဲရှေ့ရောက်တော့

“စားပွဲလွတ်တွေက အရမ်းများနေတော့ ဘယ်မှာ ထိုင်ရမှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလား” သူ့ကို
လှမ်းမေးရင်း ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူက လှမ်းကြည့်တယ်။ ချက်ခြင်းမဖြေ၊ ကျွန်တော့်ပုံကို အကြမ်းဖျဉ်း

အကဲခတ်လိုက်ပုံရတယ်။ ပြီးတော့

“အင်း ထိုင်ချင်ထိုင်လေ” တဲ့

“ကျွန်တော် အောင်ဇော်ပါ” သူ့ရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက မာလာ” သူက သူ့ကို သူ မိတ်ပြန်ဆက်တယ်။

“ဟင် မာလာက ဟုတ်လား”

သူရုတ်တရက်ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။

“ဟင်အင်း မာ မကလာပါဘူး၊ မာလာပါ။ ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” ဆိုပြီး သူ့အပြောကို သူ့ဟာသူ သဘောကျပြီး
တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ပြုံးပြီး

“ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မာလာ” ဆိုပြီး ဘိုဆန်ဆန် လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူက လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်တယ်။

“တခုခုသောက်ပါလား၊ ကျွန်တော်မှာလိုက်မယ်လေ” ကုန်ခါနီး သူ့သောက်လက်စ အအေးခွက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း
စကားစလိုက်တယ်။

“အင်း၊ ဘာသောက်ရင်ကောင်းမလဲ မသိဘူး၊ မမှာတတ်လို့ ရိုးရိုး အအေးဘဲ မှာသောက်နေတာ”

သူ့ကြည့်ရတာ ပွင့်လင်းပုံရတယ်။ တခါမှ ဒီလိုနေရာမျိုး ရောက်ဖူးဟန်မတူ၊ ဘယ်သူမြောက်ပေးလို့
ပေါက်ချလာတယ်မသိ။

“ဒါဆို ရှမ်းမလေး စပျစ်ဝိုင်သောက်ပါလား၊ ချိုချိုမွှေးမွှေးလေး၊ အယ်လကိုဟောကလဲ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းဘဲ ပါတယ်”

“အင် အယ်လကိုဟောတွေ ပါတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မူးမှာပေါ့” မျက်လုံးလေးပြူးရင်းပြောတယ်။

“သိပ်မမူးပါဘူး၊ နဲနဲလေးပါ။ သောက်ကြည့်လေ၊ မှာလိုက်မယ်နော်” ပြောလဲပြောရင်း လက်ထောင်ပြလိုက်တော့
စားပွဲထိုးမလေး တယောက်ပြေးလာတယ်။

“ရှမ်းမလေး တလုံးရယ်၊ ပြီးတော့ . . . အင်း . . . ဘယာကြော် တပွဲပေးကွာ၊ မာလာရော ဘာစားအုံးမလဲ”
တဆက်တည်း သူ့ကိုပါ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဟင် ဘယာကြော် ဒီမှာရတယ်ဟုတ်လား၊ တို့ အရမ်းကြိုက်တာဘဲ” သူက ပြောတော့

“၂ ပွဲလုပ်လိုက် ညီမ” ဆိုပြီး စားပွဲထိုးကောင်မလေးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဘီယာခွက်ကို

တဝက်လောက်ကျသွားအောင် မော့ချလိုက်တယ်။

“ဝိုင်နဲ့ ဘယာကျော်က လိုက်တော့မလိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒီက ဘယာကြော်ကို ကြိုက်လို့စားချင်တာ”

“ကျွန်မလဲ ဘယာကျော်ဆို အရမ်းကြိုက်တာ” သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ကဲ မာလာက ဘယ်ကလာတာလဲ” မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် စကားစလိုက်တော့

“ဟွန်း ပြောပါဘူး” ဘာညာကွဲကွဲ သူမရွှီးတတ်၊ သူ့ပြောပုံကို သဘောကျသွားတယ်။ ပြီးရင်း

“အင်း မပြောရင်လဲနော့၊ ဒါဆို ဘယ်သွားမလို့လဲ” ထပ်မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို

သူနဲ့နဲ့ကြောင်သွားပုံရတယ်၊ ပြီးတော့

“သွား ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ” တဲ့၊ ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်တော့၊ သူ့ပြုံးတယ်။

အဲဒီမှာ စာပွဲထိုးမလေးက ဝိုင်နဲ့ ဘယာကျော် ယူလာတယ်၊ ကျွန်တော်က ဝိုင်ကို လည်ရှည်ဖန်ခွက်လှလှလေးထဲ

တဝက်လောက် ထည့်ပေးပြီး

“ကဲ မာလာနဲ့ တွေ့တဲ့အမှတ်တရ” ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဘီယာခွက်ကို မြောက်ပြလိုက်တော့ သူက သူ့ဝိုင်ခွက်ကို

ပြန်မြောက်ပြရင်း နဲ့နဲ့ မော့ချလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က အကုန်မော့ချလိုက်ပြီး ခွက်ကိုစားပွဲပေါ် ပြန်ချရင်း

“ဟင် အမှတ်တရ ဆို အကုန်တခါတည်းသောက်ချလိုက်ရတယ်လေ”

“ဟုတ်လား” လို့ဆိုရင်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင် သူ့ခွက်ကို အကုန်မော့ချလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဖြစ်ပုံကို

ကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ အင်း ကြည့်ရတာ တခါမှ ဒီလိုနေရာမျိုးရောက်ဖူးဟန်မတူ။ ဘယ်သူတွေကများ

ချောက်တွန်းလိုက်လဲ မသိ။

“ဘယာကြော်စားအုံးလေ၊ ကြိုက်တယ်ဆို” လို့ဆိုရင်း သွားကြားထိုးတံလို ဒုတ်သေးသေး ချွန်ချွန်လေးနဲ့ ဘယာကြော်

လုံးလုံးလေးကိုထိုးပြီး အချဉ်ရည်ထဲ နှစ်ပြီး စားပြလိုက်တယ်။ ဘယာကြော်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၃၀ လောက်က

ကုလားလူမျိုးတွေ လမ်းတကာမှာ မီးဖိုလေး ဆွဲပြီး လိုက်လည်ရောင်းတတ်တဲ့ ဘယာကြော်မျိုး၊ ဘာကောင်းသလဲ

မမေးနဲ့၊

ကျွန်တော်ပြောတော့ သူလဲ ဘယာကြော်ကို ယူစားတယ်၊

“ကောင်းလား”

“အင်း”

ခဏလေးနေတော့ မာလာ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လေး လွှမ်းလာတယ်၊ ရှမ်းမလေးက တံခိုးပြုပြီ၊ သူ့ခွက်ထဲ

နောက်ထပ် တဝက်လောက်ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ကျွန်တော်လဲ တခွက်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲမာလာ ရှမ်းမလေးက ကောင်းလား”

“အင်း ချိုချိုမွှေးမွှေးလေး”

“မူးလား”

“သိဘူး၊ ခုတော့ တကိုယ်လုံး ပူလာသလိုလို”

“ဒါဆို ဘယာကြော်စား၊ ပြီးရင် တနေရာမှာ ထမင်းသွားစားမယ် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်မှာ သွားစားမလို့လဲ” သူက လှမ်းမေးရင်း ဘယာကြော် ယူစားတယ်။

“သိဘူးလေ၊ မာလာဘယ်မှာ စားချင်လို့လဲ”

“အာ သိပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီနားမှာ မြန်မာ ထမင်းဆိုင် ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ဘဲပေါင်း သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုဘဲ”

“အဲတော့ အကြိုက်ချင်းတူပြန်ပြီ၊ မာလာလဲ ဘဲပေါင်း သိပ်ကြိုက်တာ”

ရှမ်းမလေးက တာဝန်ကျေသည်။ မာလာလဲ အာသွက် လျှာသွက်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ရှမ်းမလေးလဲ ကုန်တော့

မာလာလဲ တော်တော်မှန်နေပြီ။

“ကဲ ထမင်းသွားစားရအောင်” ဆိုပြီး စောစောက စားပွဲထိုးမလေးကို ခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်တယ်၊ ခုံပေါ်က

ထအရပ်မှာ မာလာ နဲ့နဲ့ ယိုင်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ပုခုံးကို လှမ်းထိမ်းလိုက်တော့ သူက

“ခုမှ မူးနေမှန်းသိတယ်၊ ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ကို တွဲထားလေ” ဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်တယ်။ နှစ်ယောက်သား တွဲပြီးထွက်လာတော့ အရက်ဘားက လူက ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့

“ထမင်းဆိုင်က ဒီနားနီနီးလေး လမ်းလျှောက်သွားမလား”

“အင်း လျှောက်သွားမယ်လေ”

“မာလာ ကလျှောက်နိုင်လို့လား၊ မူးနေတယ်ဆို”

“မူးတော့မူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ ကိုအောင်ကရော မမူးဘူးလား”

“မူးတော့ မူးတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မမူးဘူး” ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားလေးကို ဆိုပြလိုက်တယ်

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” မာလာ သဘောကျပြီးတခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို သူ့လက်နဲ့ ချိတ်လိုက်တယ်။

အင်း ပြန်ဆိုတေးတွေက ဘယ်တော့မှမရိုး၊

“ဟေ့ ဒီနှစ်ယောက်ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးပြီလား၊ မနက်ဖြန်ဆို ပစ္စည်းပို့တဲ့ ကုပွဏီက လာယူတော့မှာနော်”

“ဟုတ် မေမေ ပြီးပြီ” ဆိုရင်း အခန်းထဲက ကပ်ထူပုံး အမာတွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ပုံးတွေကို သမီးကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်မရောက်တာ နှစ်အတော်ကြာပါပကော၊ ခု ယောက်ကျားကို သူ့ကုပွဏီက မြန်မာပြည် ရုံးခွဲမှာ ရာထူးတိုးပေးရင်း လစာပါ မြန်မာငွေနဲ့ ပေးမှာဆိုတော့ အခွင့်အရေးက ကောင်းတာကလဲ တကြောင်း၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာဘဲ ပြန်ပြီး အခြေချချင်တာကတကြောင်းမို့ ဟိုမှာ အိမ်တလုံး လှမ်းဝယ်ပြီး မိသားစုအလိုက်ပြောင်းဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တော်သေးတယ် ငယ်ငယ်ထဲက သမီးတွေကို မြန်မာလို ပြောဆိုနေတာဆိုတော့ သမီးတွေက မြန်မာစကားကို နဲ့နဲပါးပါး ပြောတတ်ပေလို့၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာစာကိုတော့ မဖတ်တတ်။ ဒါလဲ ဟိုရောက်ရင်တော့ နေတာကြာရင် သူ့အလိုလို အဆင်ပြေသွားမယ်လို့တော့ ထင်တာဘဲ။ သမီးနှစ်ယောက်က တနှစ်ကြီးတနှစ်ငယ်သာဆိုပေမဲ့ တကယ်တန်း မွေးနေ့ကို သေသေချာချာ တွက်ကြည့်ရင် ဆယ့်တစ်လ သာသာလေးဘဲ ခြားတာဆိုတော့ ညီအမပေမဲ့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း တွေလိုပါဘဲ။ ညီအမအရင်းဆိုပေမဲ့ စရိုက်ကတော့ မတူ၊ အကြီးမက ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား ဘာမှ သိပ်အလေးအနက်မထား၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲဆိုတဲ့ အစားထဲက၊ ခု အသက်သာ ၂၀ နားကပ်နေပေမဲ့ ဘာမှ အပူအပင် မရှိသေး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား၊ ခုလဲ သူပြောင်းတော့မယ် ဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အတွက်ပေးလိုက်ရတဲ့ ပါတီ၊ ဟိုအိမ် ပြောင်းလုပ်လိုက်၊ ဒီအိမ်ပြောင်းလုပ်လိုက်နဲ့၊ တပတ်လောက်ရှိပြီ တရက်မှ မနား။

အဲ အငယ်မက သူ့လိုမဟုတ် အပေါင်းအသင်းလဲ သိပ်များများစားစားမရှိ၊ သူက ဘော်လုံးသရဲ၊ ကြည့်လိုက်ရတဲ့ ဘော်လုံးပွဲ၊ သူမသိတဲ့ ဘော်လုံးသမား မရှိသလောက်၊ အားအားရှိ တီဗီတလုံးနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကန်တဲ့ ဘောပွဲတွေ လျှောက်ကြည့်နေတာက သူ့ရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ အလုပ်တခု။

ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းက သမီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတိုင်းပြည် အဆင်မှ ပြေပါ့မလား လို့ဘဲ တွေးပူမိတယ်။ အင်း မပြေလဲ ပြေအောင်နေရမှာဘဲ၊ ကိုယ့်တုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲ နေခဲ့တာဘဲ၊ ကိုယ်က နဂိုကတည်းက နိုင်ငံခြားကို ကြိုက်လို့ ပြောင်းလာတာ မဟုတ်၊ မိဘက ပြောင်းဆိုလို့သာ လိုက်ပြောင်းလာတာ၊ အဲလို လိုက်ပြောင်းလာလို့လဲ ကိုယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ဦးသူနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာဘဲ။ အင်းလေ ဒါတွေ ထားပါ၊ နှစ်တွေကလဲ

မနဲတော့ပြီကိုး၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ သမီးကြီး **Rose** နဲ့သမီးငယ် **Jasmine** ကို မြန်မာဆန်ဆန် နှင်းဆီ နဲ့ စပယ် လို့ဘဲ ခေါ်ရမယ်၊ အင်း ပြီးတော့

ဒေါ်ဖြူဖြူက သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက အတွေးတွေ တသိကြီးနဲ့ ရင်မောစွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကြည့်ရတာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်က မြန်မာပြည် ပြောင်းရတာကိုဘဲ ပျော်နေသလိုလို။

"Hey Rose, you broke up with your boyfriend?"

"Not yet Jas, tonight we will, I told him already, today is our last day, because they give me last party tonight. You want to come with me?"

"No. Thanks, you go ahead. I gonna watch soccer game tonight"

"OK, maybe I'll be late tonight"

"No problem, have fun"

"Thanks. Hey, Mom said, we need to speak Myanmar language from now on. No more english OK?"

"OK .. opps .. ဟုတ်"

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မိကြတယ်။ ဂလောက်တော့ ရှိပေမပေ။ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာတဲ့ ဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်တယ်။ လူနာမည် မပေါ်ဘဲ နံပါတ်ဘဲ ပေါ်တာကြောင့် မှတ်ဉာဏ်ထဲ သိမ်းထားတဲ့ မိတ်ဆွေ လစ်စ ထဲက တော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ခုတလော ဖုန်းက ခဏခဏ မြည်နေတယ်။ နောက်တော့ ဘာမှ မဟုတ် မိတ်ဆက်တဲ့ဖုန်းတွေ၊ ဒါကြောင့် ခုနောက်ပိုင်း မိတ်ဆွေ လစ်စ ထဲက မဟုတ်ရင် မကိုင်တော့။ ခုတော့ ဘာကြောင့်ဖုန်းမသိ ရုတ်တရက် ကောက်ထူးလိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို၊ ကိုကျော်ထူးမောင်ပါလား၊ ကျွန်တော် အောင်ဇော်ဟိန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျော်ထူးမောင်ပြောနေပါတယ်”

“ဒီလိုပါ ကိုကျော်ထူးမောင်၊ ကျွန်တော် ကိုကျော်ထူးမောင်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တခု ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော် ကိုကျော်ထူးမောင် တိုက်ခန်းမှာ လာတွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဘာ အလုပ်ကိစ္စများလဲ ကို . . . အဲ အဲ”

“အောင်ဇော်ဟိန်းပါ”

“အဲ ကိုအောင်ဇော်ဟိန်း”

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် ကိုကျော်ထူးမောင်ရဲ့ မန်နေဂျာ အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ချင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ခုလောလောဆယ်ဆယ် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက အားကစား သမားတွေ မလုပ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ထူးမောင်တို့လို ထူးချွန်တဲ့ အားကစား တယောက်မှာ မန်နေဂျာတယောက်ရှိပါမှ ရှေ့ဆက် ကိုကျော်ထူးမောင် လှမ်းရမဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ စိတ်ချလက်ချ ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်အတွက် ကျွန်တော် ကမ်းလှမ်းတာပါ”

“အင်း ကျွန်တော်တော့ ခုအချိန်မှာ ဒါတွေ မလိုအပ်သေးဘူးလို့ ထင်တာဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုချိန်မှာတော့ မလိုအပ်သေးဘူးလို့လဲ ပြောလို့ရသလို၊ လိုအပ်ပါတယ်လို့လဲ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘာလို့ လိုအပ်ပါတယ်လို့ ပြောလို့ရသလဲဆိုတော့ မန်နေဂျာ တယောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကိုကျော်ထူးမောင်ရဲ့ တက်လမ်းကို လျှင်လျှင်မြန်မြန်နဲ့ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ကိုကျော်ထူးမောင် နဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့ ကိုကျော်ထူးမောင်နဲ့ တွေ့ဘို့ ကမ်းလှမ်းတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ မဆိုး၊ ခုတောင် ရန်ကုန်တိုင်းမှာ ကန်နေရင်း ဟိုအင်တာဗျူး ဒီအင်တာဗျူးတွေက ချိန်းချိန်းနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာနဲ့တောင် ကိုယ်မမှတ်မိ၊ အင်း မန်နေဂျာလေး တယောက်ရှိတော့ ကိုယ့်အစား သူက အစီအစဉ်ဆွဲပေးလို့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကိုယ့်မှာက မန်နေဂျာ ငှားလောက်အောင် ဝင်ငွေက ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိသေး၊ အင်းလေ တွေ့ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်။

အတွေ့အကြုံရတာပေါ့၊ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလိုလုပ်၊ တဘက်ခါ ကျွန်တော် အားတယ်၊ ညနေ ၃ နာရီလောက်ပေါ့၊ ကျွန်တော့် တိုက်ခန်းကို လာခဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် တိုက်ခန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ မသိရင်လဲ သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ မန်နေဂျာ အရည်အချင်းနဲ့ ညီတော့မှာပေါ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အိုကေလေ၊ ဒါဆိုလဲ တဘက်ခါ ညနေ ၃ နာရီ တွေတာပေါ့၊ ဒါဘဲနော်”

“အိုကေ”

ဖုံးကိုပြန်ပိတ်ရင်း ကြေကြေနပ်နပ်ကြီး ပြီးလိုက်မိတယ်၊ အစကတော့ ဒီလောက်လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိ၊ အင်းလေ တဘက်ခါ သူနဲ့ တွေ့ပြီး ပြောဆိုကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်လဲ ဆက်လုပ်မလုပ် စဉ်းစားရမှာဘဲ၊ ဘယ်လိုဘဲ စိတ်ထဲက သူ့အပေါ်အလိုလို ခင်မင်တယ် ဆိုပေမဲ့ သူနဲ့ တွေ့ပြီး ပြောဆိုကြည့်လို့မှ ကီးမကိုက်ရင်တော့ ဆောရီးဘဲ ကိုယ့်လူရေပေါ့။

“ဘာတွေများ သဘောကျပြီး ပြီးနေတာလဲကိုအောင်”

ရေချိုးပြီးကာစ မွေးပွ သဘက်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားပြီး လက်တဖက်က စိုနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါနဲ့ သုတ်ရင်း အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ မာလာက လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စတခုပါ၊ လျှော့လျှော့ရှုရှု အဆင်ပြေသွားလို့”

“အော် ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ညနေ မာလာ ပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟင် ပြန်တော့မလို့လား၊ ကိုက မာလာ့ကို ချစ်လို့တောင် မဝသေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မာလာနား ကပ်ပြီး ခါးလေး လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။

“ကိုအောင်နော် ဒီမှာ ဆံပင်တွေ ရေစိုတုန်း၊ တော်ကြာ နှာစေးနေအုံးမယ်”

“မာလာ နှာစေးမှာက နောက်မှာ ခု ကိုယ်က နှာစေးနေပြီ”

ပြောရင်း မာလာ့ကို တင်ပါးအောက်ကသိုင်းဖက်ပြီး ဆတ်ကနဲ ပွေ့ချီလိုက်တယ်။

“အို့” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ဆံပင်ကို ခြောက်အောင် သုတ်နေတဲ့ လက်က မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို လွှတ်ပြီး

လန်မကျအောင်ကျွန်တော့် လည်တိုင် ကမန်းကတန်းလှမ်းဖက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ မာလာ့ကို ပွေ့လျှက် အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဝုန်းဆို နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲက ရေမြို့ မွေ့ယာပေါ် ပြိုကျသွားတယ်၊ မာလာ့ အပေါ်က ထပ်ဖက်ထားရင်း

သူ့ကို သေချာကြည့်မိတော့ ရေချိုးပြီးကာစ ပြောင်ချောနေတဲ့ မျက်နှာ ဝင်းဝင်းပပက သူ့ရဲ့ ရှိုးသားမှုကို ဘယ်လိုမှ ဖုန်းကွယ်ထားလို့မရ၊ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီလိုနေရာမျိုးလာပြီး အချစ်လာရှာတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရ။

“မာလာ”

“ရှင်” မာလာက ပြောင်စပ်စပ်လေး ထူးတယ်။

“ကို့ကို မာလာ့အကြောင်း မှန်မှန်ပြောပြပါလား”

“ဟွန်း ပြောပါဘူး”

“ကဲ မပြောရင်” ဆိုပြီး သူ့ကို မလှုတ်နိုင်အောင်အတင်းဖက်ပြီး နားရွက်ကို ပါးစပ်နဲ့ လှမ်းငုံလိုက်တယ်။

“အီး ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးက သူ့ကို ဖိရင်း နားရွက်ကို ပါးစပ်နဲ့ ကလိနေတာကြောင့် မာလာ တကိုယ်လုံး တွန့်ပြီး တွန့်တွန့်လူးနေတော့တာပါဘဲ။

“ကဲ ပြောမလား”

“ပြောပါဘူး”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” မာလာ့ တခစ်ခစ်သံ ဆူညံသွားပြန်တယ်။ လူက ကော့လန်နေတော့ ဝတ်ထားတဲ့ မွေးပွ ဝတ်ရုံလဲ နေရာတကျ မရှိတော့၊

“ကဲ ပြောတော့မလား”

“မသိချင်ပါနဲ့ ကိုအောင်ရာ၊ တော်ကြာ ကိုအောင်ပါ စိတ်ညစ်နေအုံးမယ်၊ ခုတွေ့တုန်း ပျော်ပျော်နေပါ နော် နော်” လို့ဆိုရင်း သူ့လက်နှစ်ဘက်က ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအောက်ကို သွင်းပြီး ကျွန်တော့် ကျောကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။

သူ့အပြောကို နားထောင်ပြီး သူ့မပြောချင်တဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် အတင်းမမေးချင်တော့၊ သူ့ပြောသလိုဘဲ တော်ကြာ သူ့အပူက ကိုယ့်အပူ ဖြစ်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် မပြောချင်တဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိလိုက်တော့တယ်။

တံခါးဝမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၃ နာရီ တိတိ။ ဒီလူ အချိန်မှန်သားဘဲ လို့ စိတ်ထဲကတွေးရင်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အောင်ဇော်ဟိန်းပါ။ ကိုကျော်ထူးမောင်” လို့ ပြောလဲပြောရင်း လက်ကမ်းပေးတော့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

အင်း လူကတော့ လူငယ်ဘဲ။ ငါ့ထက် ကြီးလွန်းရင် ၃ - ၄ နှစ်ပေါ့။ စိတ်ထဲကတွေးရင်း အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ဘို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်က တယောက်တည်း နေတာ ကိုအောင်ဇော်ဟိန်း၊ ဖေဖေက သူတို့နဲ့ အတူနေဘို့ ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် တယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ပြောင်းနေတာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကိုကျော်ထူးမောင်၊ ကိုကျော်ထူးမောင် အကြောင်း တော်တော်များများ ကျွန်တော်တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘော်လုံး ဝါသနာရှင်တိုင်း သိထားပြီးသားပါ”

“အဲ ဟုတ်သားဘဲ၊ တခုခု သောက်ပါလား၊ အိမ်မှာတော့ အအေးလဲရှိတယ်၊ ဘီယာလဲရှိတယ်”

“ရပါတယ်၊ အအေးဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပြောမယ်ဆိုတော့”

ကျွန်တော်က ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေး ၂ ဘူး ထုတ်ပြီး တဘူးကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ တဆက်တည်း “ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ ထားရလောက်အောင်လဲ ဝင်ငွေက ဒီလောက်မကောင်းသေးဘူး ကိုအောင်ဇော်ဟိန်း” ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဘဲ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ရပါတယ် ကိုကျော်ထူးမောင်၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလို ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် လခကို မျှော်ကိုးပြီး ဒီအလုပ်ကို လာကမ်းလှမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သင်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော့်ဖာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်လို့ ခုလို ခင်ဗျားနဲ့ လာဆွေးနွေးတာပါ။ ခုဆို ခင်ဗျားက ရန်ကုန်တိုင်း အကောင်းဆုံး တိုက်စစ်မှူး၊ နောက်ပြီး မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အဖြစ် အလားအလာ အရှိဆုံးလူ၊ ပြီးတော့ ကြေးစား ကလပ်အသင်းတွေကလဲ ခင်ဗျားကို မျက်စောင်းထိုးနေကြပြီ၊ နောက်ပိုင်း ဆိုခင်ဗျားအတွက် ဦးနှောက်ချောက်စရာ တွေပေါလာပြီး ခင်ဗျား ဘော်လုံးကန်တဲ့ကိစ္စကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား မကျွမ်းကျင်တဲ့ ကိစ္စကို တာဝန်ယူမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘော်လုံးကန်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ နောက်ပြီး ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ၊ ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မန်နေဂျာ ခန့်လိုက်ပြီဘဲဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်စလုပ်တဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်တော့် စီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ ရလာတဲ့ ဝင်ငွေ ပေါ် ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုံး ယူမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘက်ကလိုက်နာရမှာက ဘယ်ကိစ္စမဆို ကျွန်တော့် စီမံမှု အောက်မှာ ရှိရမယ်၊ ရှင်းရှင်းလေးဘဲ ဘယ်ကိစ္စမဆို ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်မန်နေဂျာနဲ့ ပြောဗျာ လို့ဘဲ ပြောလိုက်ရုံဘဲ၊ အဲ ခင်ဗျားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလွဲရင်ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြန်ပြောတယ်။

“အင်း မဆိုးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က ခင်ဗျားအကြောင်း တလုံးမှ မသိသေးဘူး”

နဲ့နဲပါးပါး စပ်စုကြည့်လိုက်တယ်။ အင်းလေ ကိုယ့်မန်နေဂျာ လုပ်မဲ့သူဆိုတော့ သိထားဘို့ လိုတာပေါ့။ “ကျွန်တော်က မန္တလေးဇာတိ၊ မိဘများကတော့ မိုးကုတ်ဇာတိပါ။ ကျွန်တော့် ကို မန္တလေးမှာ မွေးတာဆိုတော့ မန္တလေး ဇာတိလို့ဘဲ ဆိုပါစို့၊ အဖေမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ်လို့ အမေတို့က ပြောတာဘဲ၊ အမေတို့ ဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ အမေရင်း ရယ် မွေးစားအမေရယ် အမေ ၂ ယောက်ရှိတယ်ဗျာ၊ သူတို့က အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ၊ ၂ ယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေပါဘဲ၊ ခု မန္တလေးက ရွှေပြည်သာ ဆေးရုံ ပိုင်ရှင်တွေလို့ဘဲ ဆိုပါစို့။ ခင်ဗျားလိုဘဲ ကျွန်တော် လှိုင်က မြကန်သာ အိမ်ယာဝင်းထဲမှာ တယောက်ထဲနေတယ်၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်က စီမံခန့်ခွဲရေးနဲ့ ငွေကြေးမြတ်နိုးမှု ဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကတော့ ဒီလောက်ပါဘဲ”

“ဒါနဲ့ အရင်က ဘယ်မှာ လုပ်တာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဘယ်မှာမှ မလုပ်ဘူးဘူး၊ ခုမှ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထလုပ်တာ၊ နောက်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ခင်ဗျား ကန်တဲ့ ဘော်လုံးပွဲတွေ ကြည့်ရင်း ခင်ဗျားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့ဘူးသလိုဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အမြဲထင်ထင်မိနေလို့ ကဲ မထူးဘူး ငါလဲ တယောက်ထဲ ပျင်းနေတာနဲ့ အတူတူ၊ ခင်ဗျားဆီမှာ မန်နေဂျာ

လုပ်ရင်ကောင်းမယ် ဆိုပြီး အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့က လာညှိတာဘဲ”
ကျွန်တော်လဲ ခုမှ ကိုအောင်ဇော်ဟိန်းကို သေချာကြည့်မိတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ သတိထားမိတယ်။
သူ့ရောက်လာကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သူ့အပေါ် ရင်းနှီးနေသလိုလို၊ ကဲ မထူးပါဘူး။ မန်နေဂျာ
တယောက်ထားတာလောက်တော့ မှားစရာ မမြင်။ အဖေကလဲ ကျွန်တော့်သဘော၊ အိမ်ခွဲနေကတည်းက
ပြောထားပြီးသား၊ မင်း ခလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းကိစ္စ မင်းဟာမင်း ဆုံးဖြတ်တဲ့။ နောက်မှ အဖေကို
အသိပေးလိုက်ရုံပေါ့။

“အိုကေဗျာ၊ ဒါဆိုလဲ ခုချိန်ကပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော့် မန်နေဂျာ ဖြစ်သွားပြီလို့ဘဲ သဘောထားလိုက်ပေတော့” ဆိုပြီး
ကျွန်တော် ကိုအောင်ဇော်ဟိန်းကို လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ကိုအောင်ဇော်ဟိန်းက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့် လက်ကို လှမ်းဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ကဲ အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘီယာသောက်ကြရအောင် ဘယ်နှယ်လဲ” ကျွန်တော်ကမေးတော့
“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီနေ့အားတာဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှာ ထန်းရည် သွားသောက်ရအောင်၊ အဲဒီဆိုင်က
ကျောက်ပန်းတောင်း ထန်းရည်စစ်စစ်ကို နေ့တိုင်း လေယာဉ်နဲ့ သယ်လာပြီး ရောင်းတာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
ထန်းရည်သောက်ဘူးလား”

“အင်း သောက်ဘူးတယ် အရင်က နယ်ပွဲတွေ သွားကန်တုန်းက သောက်ဘူးတယ်၊ ကောင်းတယ်ဗျ”

“ကဲ လာဗျာ ဒါဆို သွားမယ်၊ ဟိုမှာ သောက်ရင်းနဲ့ ခုလောလောဆယ် ခင်ဗျား ဘော်ပွဲ အချိန်ဇယား ကျွန်တော့်ကို
ပြောထားပေါ့၊ ဒါမှ ကျွန်တော်လဲ ရှေ့ဆက်လုပ်လို့ရမယ်”

“အင်းလေ ဟိုရောက်တော့ ပြောတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီဆိုင်မှာ စာကလေးကြော်ရလားဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ တခေါက်မှ
မရောက်ဘူးတော့ မသိဘူး၊ ထန်းရည်နဲ့ စာကလေးကြော်က တကယ်လိုက်တာဗျ”

“ရပါတယ် ညီလေးရာ၊ စာကလေးတင်မကဘူး၊ ဂျိုးကြော်ပါရတယ်၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ အော် မင်းကို
ညီလေး လို့ဘဲ ခေါ်တော့မယ်ကွာ၊ မင်းက ငါ့ထက်ငယ်တာဘဲ၊ နောက်ပြီး မင်းကို နာမည်ကြီး တပ်ပြီးခေါ်ရတာ
အဆင်မပြေပါဘူး”

“ရပါတယ် အကို၊ ကျွန်တော်လဲ အကိုကို အကိုလို့ဘဲ ခေါ်တော့မယ်”

“အေး အေး ကောင်းတယ်”

ဆိုရင်း တယောက်ကို တယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိကြတယ်။ ရင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ခုမှ ပိုရင်းနှီးသွားသလိုလို။

“ဒါနဲ့ အဲဒီဆိုင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲအကို”

“သခွပ်ပန်းတဲ့ ကြားဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

“ရောက်ရင်မင်းကြိုက်သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ရှားရှားပါးပါး စားစရာ ဆို အကုန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အကိုပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် သဘောကျသွားပြီ”

ဒီလိုနဲ့ ညီအစ်ကိုမှန်း မသိကြတဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သခွပ်ပန်းသို့ ချီတက်ခဲ့ကြလေသတည်း။

ညကအိပ်တာ နဲ့ညည့်နက်သွားလို့ အိပ်ယာကန်းနိုးချင်း နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၁၀ နာရီထိုးနေပြီ၊ ဒီနေ့လုပ်စရာက
သိပ်ထွေထွေထူးထူး မရှိ၊ ရှမ်းဆရာကြီး ဦးစိုင်း ရဲ့ အကြောဖြေ လိမ်းဆေးကြော်ငြာအတွက် ငွေကြေးကိစ္စ ညှိဘို့၊

ဒါကလဲ ညနေမှ၊ အင်း ဒါပြီးရင်တော့ ညီလေးဆီကို ခဏ ဝင်တွေ့ပြီး ကြော်ငြာကိစ္စပြောပြရမယ် ဆိုပြီး
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် စဉ်းစားရင်း သတင်းစာ ယူဘို့ အိမ်ပြင်လှမ်းအထွက် အိမ်ဘေးက ဆူဆူညံညံ အသံကြောင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အော် ဟိုဘက်အိမ်ကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာပါလား၊ ဆောက်ပြီးကတည်းက ဒီအိမ်က လူမနေသေး၊ နိုင်ငံခြားက
လှမ်းဝယ်တာလိုတော့ ပြောတာဘဲ၊ ခု ပြောင်းလာကြပြီထင်တယ်။ အိမ်ရှေ့မှာလဲ ကုန်တင်ကားဆိုက်ပြီး အလုပ်သမား
၄ - ၅ ယောက်က ပစ္စည်းတွေ ချနေတာတွေလိုက်ရတယ်။ အင်းလေ မထူးပါဘူး ကိုယ်က လူဟောင်းဆိုတော့
သွားနှုတ်ဆက်ဦးမှ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့က သတင်းစာကောက်ပြီး ဟိုဘက်အိမ်ကို လှမ်းလာခဲ့တယ်။
ခြံဝက အလုပ်သမားကို မေးကြည့်တော့ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ရှင်တွေဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဘဲ ခြံထဲဝင်လာခဲ့တယ်။

တံခါးဝက အသာချောင်းကြည့်လိုက်တော့ လင်မယား တစ်စုံလို့ ထင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ရယ် အမျိုးသားတယောက်ရယ် ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေဘို့ ညွှန်ကြားနေတာတွေလိုက်ရတယ်။ သူတို့ကလဲ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်ကဘဲ ဦးအောင်

“ကျွန်တော် ဟိုဘက်အိမ်ကပါ။ အခု ဦးတို့ ပြောင်းလာတာ တွေ့တာနဲ့ လာမိတ်ဆက်တာပါ”

“အော် ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဒီနေ့မှ ပြောင်းလာတာ၊ ဒါက ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ကျား ဦးမျိုးအောင်တဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက သွက်သွက်လက်လက်ဝင်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က အောင်ဇော်ဟိန်း ပါ။ ဟိုဘက်အိမ်ကပါ။ အကူအညီလိုရင်လဲ ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးအေး ရပါတယ်ကွယ်၊ နောက်မှ မောင်အောင်ဇော်ဟိန်း မိသားစုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလာတွေ့အုံးမယ်၊ ခုတော့ ပြောင်းခါစဆိုတော့ ပြင်ရဆင်ရနဲ့ အလုပ်က မအားသေးလို့”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က တယောက်တည်း ဟိုဘက်အိမ်မှာ နေတာ၊ မိဘများကတော့ မန္တလေးမှာ နေတာပါ” “အော် အော် ဟုတ်လား”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဦး” ဆိုပြီး ဘေးမှာရပ်ပြီး မိန်းမပြောသမျှ နားထောင်နေတဲ့ ဦးမျိုးအောင်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဦးမျိုးအောင်က ပြန်လှန်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ” လို့ဆိုရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်သမားက သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်း ဘယ်မှာ ထားမလဲ လာမေးတာနဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းက စကားပြောကြအုံး ဆိုရင်း သူ့ယောက်ကျားကို တာဝန်လွှဲပေးပြီး အလုပ်သမားနောက်ကို လိုက်သွားတယ်။

“အေးကွ ဦးတို့က အမေရိက ကပြောင်းလာတာ၊ ဦးကတော့ ဒီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတာ တလကျော်လောက်တော့ ရှိပါပြီ၊ သမီးတို့နဲ့ သူ့အမေက လွန်ခဲ့တဲ့ တပတ်လောက်ကမှ ရောက်တာလေ၊ အဲဒါ ဟိုက ပိုလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စောင့် ဘာညာနဲ့ အခုမှဘဲ ပြောင်းဖြစ်တယ်”

“အော် ဟုတ်ကဲ့၊ အကူအညီ လိုရင်လဲ ပြောပါ ဦး၊ အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

“အေးကွာ၊ ဦးတို့လဲ မြန်မာပြည်ပြန်မရောက်တာ သမီးတို့ တသက်မကတော့ ပါဘူး၊ ခုတော့ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မှတ်တောင် မမှတ်မိလောက်အောင်ဘဲ ပြောင်းလဲကုန်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဦး၊ ခု ဒီ နှစ် ၂၀ လောက်အတွင်းမှာ အတော်တိုးတက်လာတာ လို့တော့ ပြောတာဘဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လူမှန်းသိတတ်ကတည်းက ဒါတွေ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်လာရတော့ အရင်ကနဲ့ ဘာကွာသလဲ ဆိုတာကောင်းကောင်း မသိပါဘူး”

“ဟ ကွာပါသကောကွာ၊ ဦးတို့ အရင်ကနေခဲ့တာနဲ့ဆို ကွာချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပေါ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း မေမေ မေမေ ဆိုတဲ့ခေါ်သံနဲ့ အတူ ဝုန်းဒိုင်း ဝုန်းဒိုင်း နဲ့ အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာတဲ့ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဒါ ဦး သမီးတွေလေ”

ဦးမျိုးအောင်က ပြောကာရှိသေး အတွင်းခန်းက သူ့မိန်းမက သူ့သမီးတွေ ခေါ်သံကြားလို့ ထင်ပါရဲ့ အပြင်ထွက်လာရင်း သူ့ယောက်ကျားကို

“ကိုမျိုး ဟိုမှာ တီဗီ ဆင်မလို့တဲ့ အဲဒါ သွားကြည့်လိုက်အုံး” ဆိုတော့

“အေး အေး” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခဏနော် လို့ ပြောရင်း အတွင်းခန်းကို ကမန်းကတန်း ဝင်သွားတယ်။

"Who is it?" ဆိုပြီး ၂ ယောက်ထဲက တယောက်က သွက်သွက်လက်လက် လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ဗမာလို ပြောရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ်လေ” သူ့အမေက လှမ်းပြောတော့

“အိုး . . ဆောရီး ဆောရီး၊ သူက ဘယ်သူလဲ မေမေ”

“ဘေးအိမ်က အိမ်နီးနားချင်းပေါ့၊ သူ့နာမည်က မောင်အောင်ဇော်ဟိန်းတဲ့၊ မောင်အောင်ဇော်ဟိန်း သူတို့က ဒေါ်ဒေါ်သမီးတွေလေ သူက နှင်းဆီ၊ အကြီးမ၊ သူက စပယ်တဲ့၊ အငယ်မပေါ့” တဆက်တည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“အောင်ဆော်ဟိန်း . . အိုး . . ခက်လိုက်တဲ့ နာမည်၊ anyway nice to meet you အောင်ဆော်ဟိန်း”

နှင်းဆီဆိုတဲ့ အကြီးမက သွက်သွက်လက်လက် နဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုးယိုကားယား ခေါ်ရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဘို့ လက်လှမ်းတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ မြန်မာစကားပြောနေကျပေမို့ ဒီလောက်လေးလွဲတာ လို့ စိတ်ထဲကပြောရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မနှင်းဆီ” လို့ပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“NO . . no . . no မနှင်းဆီ၊ I'm နှင်းဆီ၊ only နှင်းဆီ or you can call me Rose”

နှင်းဆီက ခေါင်းလေး တခါခါနဲ့ သူ့ကို နှင်းဆီလို့ဘဲ ခေါ်ဘို့ပြောတော့ သူ့အမေက

“အဲဒါသာကြည့်ပါတော့ မောင်အောင်ဇော်ဟိန်းရေ၊ ဟိုမှာမွေးလာတော့ မြန်မာစကားတောင် သိပ်မပီချင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါတောင် အိမ်မှာ အမြဲပြောနေလို့” ဆိုရင်း တဆက်တည်း

“သမီးတို့က မောင်အောင်ဇော်ဟိန်းကို ကိုအောင်လို့ခေါ်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မောင်အောင်ဇော်ဟိန်း” အဖွားကြီးက နာမည်ပြသနာကို ဝင်ရှင်းပေးလိုက်တယ်။

“ကိုအောင် ကိုအောင် အိုကေ” နှင်းဆီက သူ့အမေပြောသလို စမ်းခေါ်ကြည့်ရင်း သဘောတွေ့သွားပုံရတယ်၊ အိုကေတဲ့။

“သူကတော့ စပယ်လေ”

ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့သမီးငယ်ကို ထပ်မိတ်ဆက်ပေးပြန်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စပယ်” ဆိုပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုအောင်” တဲ့

ရုတ်တရက် အကဲခတ်မိသလောက်က အငယ်မလေးက အေးပြီး အကြီးမက သွက်ပုံရတယ်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မောင်အောင်ဇော်ဟိန်းက ဘာအလုပ်လုပ်လဲကွဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း အဖွားကြီးကမြန်မာဆန်ဆန်စပ်စုတယ်။

“ကျွန်တော်က မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား ကိုကျော်ထူးမောင်ရဲ့ မန်နေဂျာပါ ဒေါ်ဒေါ်” လို့လဲပြောလိုက်ရော

“အိုး . . .are you? အိုး . . သူနဲ့ သိချင်တာနဲ့ အတော်ဘဲ”

စောစောက အေးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ တယောက်က ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောတယ်။

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မောင်အောင်ရေ၊ မင်းညီမ အငယ်က ဘော်လုံး ရူး၊ တနေ့တနေ့ ကြည့်လိုက်ရတဲ့ ဘောပွဲ၊ သူမသိတဲ့ ဘော်လုံးသမား မသိသလောက်ဘဲ”

အဖွားကြီးက ဝင်ပြောတယ်။

“အော် ဟုတ်လား၊ သိချင်ရင် ရပါတယ်၊ ညနေ ကျွန်တော်လဲ သူနဲ့ သွားတွေ့စရာ ရှိတာဆိုတော့ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်”

“yes .. yes . . လိုက်မယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊ လိုက်သွားမယ်နော် မေမေ” တဲ့

ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနဲ့ အငယ်မက သူ့အမေကို ပူစာတယ်။

“ဟဲ့ မောင်အောင် ကိုအားနာစရာကြီး၊ သမီးကလဲ”

သူ့အမေက အားနာပါးနာ ဝင်တားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က

“ရပါတယ် အန်တီ၊ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့မန်နေဂျာဆိုပေမဲ့ ညီအကို လိုနေတာပါ၊ ညနေကျရင် အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်လေ ၄ နာရီလောက် သွားတာပေါ့”

“OK OK . . 4 pm” အငယ်မလေးက ပြောတော့၊ အကြီးမက

“me too” တဲ့

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အားကျမခံ

“OK OK . . both of you”

လို့ ဘိုဆန်ဆန်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တော့တယ်။

ခြံထဲ ကားမောင်းဝင်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်ကတည်းက မျှော်နေတယ်မသိ၊ ချာတိတ်မ ၂ ယောက် အိမ်ထဲက

ပြေးထွက်လာတယ်၊ လေးဘီးစလုံး အရပ်မှာတော့ ဝုန်းဆို ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ၂ ယောက်သား ကားပေါ် စွေ့ကနဲ

ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အကြီးမက ရှေ့က၊ အငယ်မက နောက်က။ သူတို့အနောက်က သူ့အမေက ကမန်းကတမ်း ထွက်လာပြီး သူ့သမီးတွေ လုပ်ပုံကို အားနာဟန်နဲ့ တခုခု ပြောမလို့ ပြင်တုန်း “ရတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ရတယ်” လို့လက်ပြရင်း ပြုံးပြီးပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အဖွားကြီးလဲ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်တယ်။ အဖိုးကြီးကိုတော့ မတွေ့။

“ကိုအောင် ခုဘယ်သွားမလို့လဲ” နောက်က အငယ်မက ကားထွက်ထွက်ချင်းဘဲ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဟောဗျာ၊ အမိတို့ကဘဲ ကျော်ထူးမောင် ကိုတွေ့ချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲ အင်းလေ၊ ခု သူ့အိမ်သွားမှာလား၊ သူ့ဘော်လုံးကန်တဲ့ဆီ သွားမှာလား လို့မေးတာ”

“အော် ဒါလား၊ သူ့အိမ်ကို သွားမလို့၊ သူ့ဒီနေ့ နားတယ်၊ ထရိန်နင် မရှိဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုရော ဖုံးဆက်ပြောထားသေးလား”

“အင်း ပြောထားတယ်၊ အထူး ဧည့်သည်တွေပါလာမယ် ဆိုပြီးတော့လေ”

“ဟုတ်လား၊ အထူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော် ရုပ်တရက်ကြောင်သွားတယ်။ နောက်မှ အော် သူတို့က အသစ်ချပ်ချွတ် မြန်မာမလေး တွေပါလားဆိုတာ သတိရသွားပြီး

“အထူးဆိုတာ စပယ်ရှယ်ကို ပြောတာလေ”

“အော် အော် ဟုတ်သားဘဲ၊ မေ့နေလို့” တဲ့ ပြီးတော့ ခစ် ခစ် နဲ့ ရယ်တယ်။

“ကိုအောင် ရှိစိ တို့ မြန်မာလိုဘဲပြောတော့မယ်လို့ ဟိုလေ ဟို ဟို decide . . . ”

“ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ပေါ့” ကျွန်တော် သူပြောရခက်နေတဲ့ စကားကို ဝင်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ အဲဒါ ကိုအောင်က မှားရင် ပြင်ပေး၊ ဟုတ်လား”

“အင်း ကောင်းတယ်၊ ပြင်ပေးမယ်၊ ပြောသာပြော”

“ရှိစိ က မြန်မာပြည်ရောက်ရင် ပျင်းစရာကြီး ဟိုလေ သူငယ်ချင်းလဲ မရှိ ဘယ်သွားရမှန်းလဲ မသိနဲ့ ဆိုပြီး စိတ်ညစ်နေတာ”

“ဟိုမှာ ရှိစိ က သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးလား”

“အင်း အများကြီးပေါ့၊ ပျော်စရာကြီး၊ လျှောက်လည်လိုက်၊ ပါတီသွားလိုက်၊ boyfriend လဲရှိတယ်၊ ခု ဒီကိုပြောင်းလာတော့ boyfriend နဲ့ဖြတ်ခဲ့တာ”

“ဟေ့ ဟေ့ မြန်မာလိုပြောလေ၊ ဘာလဲ boyfriend ဆိုတာ ရိုးစား ကိုပြောတာလား”

“သိဘူး ဘာလဲ ရိုးစားဆိုတာ Lover လား၊ ရှိစိ ပြောတဲ့ boyfriend က အတူတွဲပြီး လျှောက်သွားတာလေ၊ ဟိုလေ lover လိုတော့ အတူ မအိပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ Kiss တာတို့ ဘာတို့ လုပ်တယ်လေ”

“ကျောင်းရော မတက်ဘူးလား”

“တက်တာပေါ့၊ ကျောင်းမတက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ရှိစိ ပြောတာက ကျောင်းချိန်မဟုတ်တဲ့ အချိန်မှာကို ပြောတာ”

“စပယ်ကရော”

“သူက boyfriend မရှိဘူး၊ သူက အပြင်လျှောက်လည်တာ သိပ်ဝါသနာ မပါဘူး၊ သူ့ကို ကျောင်းမှာ girlfriend လုပ်ချင်တဲ့ သူတွေ အများကြီး၊ သူက တယောက်မှ လက်မခံဘူး”

“ဒါဆို စပယ်က ရှိုးတာပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ ကောင်းပါဘူး boyfriend မရှိတော့ပျင်းစရာကြီး”

“ကိုအောင်ရော girlfriend မရှိဘူးလား”

“ဟ ဟ တို့အရွယ်က girlfriend ထားတဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ girlfriend က ဘယ်အရွယ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ထားလို့ရတာဘဲ၊ ဘာလဲ girlfriend မရှိရင် lover ရောရှိလား”

“ရှိလိုက်၊ မရှိလိုက်၊ မရှိလိုက်၊ ရှိလိုက် နဲ့ပေါ့”

“ခုရော ရှိလား”

“ဟင်အင်း ခုတော့ မရှိဘူး” ပြောပြီးမှ ဘာကြောင့်လဲ မသိ ရုတ်တရက် မာလဒုကို သတိရသွားတယ်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ခု မရှိသေးတာ ကောင်းတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ မကောင်းပါဘူး”

“အင်းလေ၊ ကိုအောင့်အတွက် မကောင်းပေမဲ့ ရှိစိ တို့အတွက်ကတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ ကိုအောင့်ကို ဘာညာ လိုက်ပို့ ခိုင်းလို့ ကောင်းတာပေါ့”

“အော အော ဟား ဟား”

၃ ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ နောက်ဆုံး ကျော်ထူးမောင် တိုက်ခန်းအောက်က ကားရပ်တဲ့ နေရာရောက်တဲ့ အထိပါဘဲ၊ ကောင်မလေးတွေက ခင်စရာတော့ ကောင်းသား၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးခဲ့သူတွေပီပီ အပြောအဆိုကလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

“ကဲ ညီလေး ဟောဒီမှာ အကိုပြောတဲ့ အထူးဧည့်သည်တွေဆိုတာ သူတို့ဘဲ၊ သူက နှင်းဆီတဲ့၊ သူက စပယ်”

တခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ကျွန်တော်က သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်း

“သူကတော့ မချောတို့ တွေ့ချင်တဲ့ ကျော်ထူးမောင်ပါတဲ့ ခင်ဗျား”

“အမ် . . ဂျက်စ် ကတွေ့ချင်တာပါ၊ ရှိစိ မပါ ပါဘူး” နှင်းဆီက သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ပြောတယ်။

“yeah yeah me me . . ငါက နင့်ကို တွေ့ချင်တာ၊ ငါက နင်ဘော်လုံးကန်တာ အရမ်းကြိုက်တာဘဲ” ဆိုပြီး

စပယ်က ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောတယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်နှယ် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောရတာလဲ၊ ကျော်ထူးမောင်က နင်တို့ထက် အသက်ကြီးတယ်လေ” ကျွန်တော်က ဝင်ပြောရင်း ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်၊ သူတို့လဲ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ဘာလို့ ပြောလို့ မရ မှာလဲ၊ ရတယ်၊ မေမေပြောတယ်၊ သူငယ်ချင်း တွေဆို နင် နဲ့ ငါနဲ့ ဘဲ ပြောကြတယ်တဲ့” စပယ်က ပြန်ပြောတော့

“အင်းလေ ခု သူငယ်ချင်းမှ မဖြစ်သေးတာ၊ ခုမှ မိတ်ဆက်ပေးတာလေ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ဖြစ်ပြီ၊ ခုဖြစ်ပြီ right? ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီလို့ ပြောလိုက်လေ” ဆိုပြီး

ကျော်ထူးမောင်ကို လှည့်ပြောတယ်။

ကျော်ထူးမောင်ကလဲ ခုမှ တွေ့ပေမဲ့ ကျွန်တော် ဖုံးထဲက သူတို့အကြောင်းနဲ့နဲ့ပါးပါး ပြောပြထားတော့ အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။

“အင်း အင်း ဖြစ်ပြီ၊ ရပါတယ် အကို၊ ဘယ်လိုပြောပြောပါ အရေးမကြီးပါဘူး” ဆိုပြီး ပြုံးရင်း ဝင်ပြောတယ်။

“အင်းပါ၊ ငါက သူတို့ကို နောက်တာပါ”

“ဟေ့ နောက်ခါ နင်ဘော်လုံးပွဲ ရှိရင် ငါ့ကို ခေါ်၊ ငါ နင့်ပွဲတွေ အကုန်လိုက်ကြည့်မယ်၊ နောက်ပြီး နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုခေါ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“သူ့နာမည်က ကျော်ထူးမောင်ဆိုတော့ နင်က သူ့ကို မောင် လို့ခေါ် ပေါ့” ကျွန်တော်က သူ့ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောတော့

“ကိုအောင်နော်၊ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ မောင် ဆိုတာ ချစ်သူတွေမှ ခေါ်တယ်ဆိုတာ” ပြောရင်းတန်းလန်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတယ်မသိ။

“အိုကေ အိုကေ၊ မောင်၊ ငါ နင့်ကို မောင်လို့ခေါ်မယ်၊ ခစ် ခစ် ခစ်” သူ့ဟာသူ ပြောပြီး သူ့ဟာသူ သဘောကျပြီး ရယ်တယ်။

နှင်းဆီက

“ခေါ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်ဆို သူက နင့် boyfriend ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာဘဲဟာ” ဆိုတော့

“yeahhh . . right . . . but not now” တဲ့ ပြီးတော့

“သူ့မှာ girlfriend ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့” ဆိုပြီး သူ့အမကို ပြန်ပြောတယ်။

“မရှိဘူး၊ သူ့မှာ ရိုးစား မရှိသေးဘူး၊ ငါက သူ့မန်နေဂျာဆိုတော့ သူ့ရိုးစားထားရင် ငါသဘောတူတဲ့ သူနဲ့မှ

ထားလို့ရမှာ” ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ပြောပြီး ကျော်ထူးမောင်ကို သူတို့မမြင်အောင် မျက်စိ တဖက်မှိတ်ပြလိုက်တယ်။

“နီး” နှစ်ယောက်သား သံပြိုင်၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီက

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒါ personal ကိစ္စ၊ မန်နေဂျာနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် အစကတည်းက သူနဲ့ ငါနဲ့ အဲလို သဘောတူပြီးသား”

“မောင် အဲဒါ တကယ်လား” စပယ်ရဲ့ လှမ်းအမေးကို ကျော်ထူးမောင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်တော့

“Stupid manager” တဲ့ အားမနာတမ်း ပြောချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ အားမနာတတ်တာကို သဘောကျသွားပြီး တဟားဟားရယ်ရင်း

“နောက်တာ နောက်တာ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စက မန်နေဂျာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စဘဲ မန်နေဂျာနဲ့ ဆိုင်တာ” လို့

ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းချက်ထုတ်လိုက်ရတယ်။ ကျော်ထူးမောင်ကလဲ သူတို့ အပြောကို သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်လို့ မဆုံး။

“ဆောရီးနော် ကိုအောင်၊ ကိုအောင် နောက်တာ မသိလို့” ဆိုပြီး ခုမှ စပယ်က ကမန်းကတန်း တောင်းပန်တယ်။

ပြီးတော့ တဟားဟားရယ်နေတဲ့ ကျော်ထူးမောင်ကို

“မောင်လဲ မကောင်းဘူး လိမ်တယ်” တဲ့ ဆိုပြီး ထပြီး လက်သီးနဲ့ လက်မောင်းကို ထိုးလိုက်တယ်။ နှင်းဆီက

“Liar . . liar . . pants on fire” လို့ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုဘဲ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး

ရေခဲသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အအေး ၂ ပုလင်း ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

“မောင် အော်တို စာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးအုံးနော်” ဆိုပြီး စပယ်က သူ့အိပ်ထဲက အော်တိုစာအုပ်ကို

ကျော်ထူးမောင်ကို ကမ်းပေးရင်း သူ့အမ လှမ်းပေးတဲ့ အအေးပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ကျော်ထူးမောင်က စပယ်လှမ်းပေးတဲ့ အော်တိုစာအုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ကျွန်တော့်ကို စကားစတယ်။

“အကို၊ ကျွန်တော်တို့ နည်းပြ က သဘက်ခါ မော်လမြိုင်က ကလပ်အသင်းနဲ့ ခြေစမ်းပွဲ လုပ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါ အကိုမှာ တခြား အစီအစဉ်တွေရှိသေးလား”

“ဟုတ်လား၊ နေအုံး၊ ငါကြည့်လိုက်အုံးမယ်” ဆိုပြီး လက်ကိုင်ဖုံးက ပြကွဒိန်ထဲ ထဲမှတ်ထားတဲ့ appointment ကိုကြည့်လိုက်တယ်။

“တော်သေးတယ်၊ ဒီရက်က အားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်အပတ်မှာတော့ ပါဝါ၅၄ အားဆေးကြော်ငြာအတွက် ပိုစတာခါတ်ပုံ အရိုက်ခံဘို့ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ”

“၂ ရက်ပါဘဲ အကို၊ အချိန်မို့ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာ နားထောင်နေတဲ့ ညီအမ နှစ်ယောက်က

“ဟင် မော်လမြိုင် သွားမယ် ဟုတ်လား၊ ရှိလဲ လိုက်ချင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ဂျက်စ် လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ဘော်လုံးပွဲ ကြည့်ချင်တယ်၊ မောင် ဂျက်စ် တို့ လိုက်လို့ ရလားဟင်”

“မောင် ဂျက်စ်ကို ခေါ်ရင် ရှိစေ့နော်၊ ငါကတော့ ဘော်လုံးပွဲ မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ လျှောက်လည်ချင်တာ၊ ဟေ့ ဂျက်စ် ငါလဲ သူ့ကို မောင်လို့ဘဲ ခေါ်မယ်၊ That's OK?”

“OK. But . . never mind, I talk to you later” စပယ်က တခုခု ဆက်ပြောမယ် ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့၊

“ဟေ့ ဟေ့ နင်တို့ သွားချင်တာကအရေးမကြီးဘူး၊ နင်တို့ အိမ်က ပေးသွားပါ့မလား” ကျွန်တော်ကမေးတော့

“ဘာလို့ မပေးသွားရမှာလဲ we're over 18. We can go”

“ဒါပေမဲ့ နင်တို့ မိဘတွေကို မေးဘို့ လိုသေးတာပေါ့”

“မေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပေးသွားမှာပါ၊ ခုကျောင်းလဲ မတက်ရသေးဘူး၊ အားနေတာဘဲ”

“ဒါဆို ညီလေးက ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ”

“မြန်မာ့ဘော်လုံးအဖွဲ့ချုပ်ပိုင် အထူးဂျက်လေယာဉ်နဲ့ဘဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့၊ မင်းတို့ နည်းပြကိုပြောလိုက်ကွာ ငါတို့ ၃ ယောက်လုံး လိုက်မယ်လို့၊ ဟိုမှာ တည်းဘို့က ငါ ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားလိုက်မယ်”

“ဟေး” ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကောင်မလေး ၂ ယောက်က လက်ခတ်တီးပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ပါးစပ်က ဟေးကနဲ အော်ဟစ် အားပေးတယ်။ သူတို့ ၂ ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် တယောက်ကိုတယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိတယ်။

“ကဲ ဒါဆို ညနေစာ သွားစားကြမယ်၊ နင်တို့ မြန်မာထမင်း ကြိုက်လား”

“အင်း ကြိုက်တယ်၊ အိမ်မှာ မေမေက အမြဲ မြန်မာ ထမင်း ချက်တာ၊ စားနေကျ”

“ဒါဆို အမေအိမ်မှာ သွားစားကြရအောင်” ကျွန်တော်ကပြောတော့

“အမေအိမ်ဆိုတာ ကိုအောင် အမေအိမ်ကိုပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းဆိုင် နာမည် ကိုပြောတာ၊ အမေအိမ်တဲ့၊ အဲဒီဆိုင်မှာ မိန်းကဒ် မရှိဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်မှာစားလို့မရဘူး၊ လာစားသမျှ လူတိုင်းကို သူချက်တာဘဲ ကျွေးတာ၊ ဆိုင်မှာ သူ ဒီနေ့ ဘာချက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဈေးနှုံးဘဲရေးထားတယ်၊ သဘောကတော့ ကိုယ့်အမေအိမ်လိုပေါ့၊ အမေချက်ကျွေးတာဘဲ စားပေါ့”

“ဟယ် ကောင်းတာပေါ့၊ ဘာစားရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး စဉ်းစားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သူက ဟင်းကို ပြောင်းချက်နေတာဆိုတော့ နေ့တိုင်းသွားစားလဲ မရိုးသွားဘူးပေါ့”

“လာ လာ ဒါဆို သွားကြမယ်၊ ပြီးတော့ ရှိစံ တို့ကို မြို့ထဲ လျှောက်ပြ”

“မေမေရေ မေမေ သမီးတို့ပြန်လာပြီ”

အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ သမီး ၂ ယောက်ကို အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာခုံပေါ် ထိုင်နေတဲ့ အမေက “ဟဲ့ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား” လို့လှမ်းမေးတယ်။

“ပြီးပြီ ကိုအောင် က အမေအိမ်မှာ ဝယ်ကျွေးတယ်” သမီးကြီး အပြောကို

“ဘယ်က အမေအိမ်လဲ” လို့ နားမရှင်းလို့ ထပ်မေးမိတယ်။

“ထမင်းဆိုင်လေ မေမေရဲ့ ဆိုင်နာမည်က အမေအိမ်တဲ့ သမီးတို့ရယ်၊ ကိုအောင်ရယ်၊ မောင်ရယ် သွားစားကြတာ” ထူးထူးဆန်းဆန်း သမီးငယ်ဆီက ကြားရတဲ့ အသံကြောင့်ပိုပြီး အံ့ဩသင့်သွားတယ်။

“ဘယ်က မောင်လဲ သမီးရဲ့”

“မေမေကလဲ ဘော်လုံးကန်တဲ့ ကျော်ထူးမောင်လေ သမီးတို့ သွားတွေ့တာလေ”

“ဟေ၊ အဲဒါ ညည်းက သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် မောင် ဟုတ်လား၊ ဘုရား ဘုရား”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လဲ မေမေကလဲ၊ သမီးက ခု သူ့ကို ရိုးစား လုပ်မလို့ စဉ်းစားနေတာ” လို့ ပြုံးဖြူနဲ့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်း

“ရှိစံ နင်နော်၊ နင်လဲ သူ့ကို မောင်လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်၊ ရိုးစား လုပ်ဘို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါက ဟိုအိမ်မှာကတည်းက ပြောမလို့ မပြောချင်လို့”

“ငါကလဲ မလုပ်ပါဘူး၊ နင့်ကောင်က ချောတော့ ချောပေမဲ့ တချိန်လုံး ဘော်လုံးလျှောက်ကန်နေမှာ၊ ငါရိုးစား မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“အိုကေ၊ ဒါဆိုပြီးရော၊ နင် ရိုးစားလုပ်ချင် ကိုအောင်ကို လုပ်ပါလား”

“ဟင်အင်း ကိုအောင်ကိုလဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ မသိသေးပါဘူး”

ဒေါ်ဖြူဖြူက သူ့သမီး ၂ ယောက် အချီအချ ပြောနေတာ မျက်လုံး အပြူးသားနဲ့ နားထောင်နေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘုရား၊ ဘုရားနဲ့။ သမီးတွေ အမေအရှေ့မှာ ယောက်ကျား ခွဲတမ်းချနေလိုက်ကြတာ၊ မိဘဆိုပြီး ရိုသေရမှန်းမသိ၊ လေးစားရမှန်းမသိ၊ သူတို့ သူငယ်ချင်းကျနေတာဘဲ။ ခုခေတ်ကာလ သားသမီးများ။ ငါတို့ခေတ်တုန်းကတော့ ရိုးစားထားတာများ မိဘ သိမှာကြောင့်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်၊

“ဟဲ့ဟဲ့ နင်တို့က ရောက်တာဖြင့် တလမပြည့်သေးဘူး၊ ရိုးစား ထားကြတော့မလို့လား”

“ဟင် မေမေဘဲပြောထားပြီးတော့ ယောက်ကျားယူရင် မြန်မာပြည်က လူကိုဘဲ ယူဆို”

“အေး၊ ငါပြောတာက ယောက်ကျားယူရင်ပြောတာ၊ ခုလို တွေ့တဲ့သူ ရိုးစားလျှောက်ထားခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးကလဲ ရိုးစားမထားသေးပါဘူး၊ ထားရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်းပါ မေမေကလဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သမီးသိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါအုံး အဲဒီ ကျော်ထူးမောင်အကြောင်း နင်တို့က ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“သိတာပေါ့ မေမေကလဲ ကိုအောင်က သူ့မန်နေဂျာဘဲဥစ္စာ၊ သူ့မှာ ခုထိရိုးစားလဲ မရှိသေးဘူး၊ သမီးဆီမှာ သူ့အကြောင်းရေးထားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် သိမ်းထားတာရှိတယ်တယ်၊ ဖတ်ကြည့်မလား”

“ဟဲ့ နေပါအုံး၊ နင်က မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်သိမ်းထားလောက်အောင် မြန်မာစာကိုရော ဖတ်တတ်လို့လား”

“မေမေကလဲ မသိဘူးလား၊ ဒီမြန်မာ့တိုင်း မဂ္ဂဇင်းက အင်္ဂလိပ်နဲ့ မြန်မာ ၂ ဘာသာ တွဲထုတ်ထားလေ”

“အော် အေး အေး ပြစမ်းပါအုံး”

ပြောပြောဆိုဆို သမီးငယ်က အပေါ်ထပ် တဒန်းဒန်းပြေးတက်သွားတယ်။

“မေမေ ပြီးတော့ သမီးတို့ သဘက်ခါ မော်လမြိုင် သွားလည်မလို့၊ ကိုအောင်ရယ်၊ မောင်ရယ်၊ သမီးတို့ရယ်၊ အဲဒါ သွားမယ်နော်”

အမ် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်၊ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့၊ ဒီနေ့ဘဲတွေ့တယ်၊ သဘက်ခါ ခရီးအတူထွက်မယ်တဲ့။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မောင်က ဘော်လုံးသွားကန်မှာလေ၊ ဂျက်စ်က ဘော်လုံးပွဲ လိုက်ကြည့်မလို့တဲ့၊ သမီးကတော့ လျှောက်လည်”

သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဟိုကောင်လေး ဘော်လုံးသွားကန်တာကို ဟိုဘော်လုံး သရဲမက သွားကြည့်ချင်လို့

ပူစာတာနေမှာ၊

သမီးတွေ ဒီလောက်ကဲနေတာနဲ့ဆို မောင်အောင်ကို အားနာစရာ၊ ခုလဲ သူတို့ ပူစာလို့ မောင်အောင်

လိုက်လျှောက်နေမှာ၊

“နင့်အဖေကိုပြောချည်” လို့ သူတို့အဖေကို လွှဲချလိုက်တယ်၊ တားလို့လဲ ရမယ်မထင်။

“သွားမယ်နော် မေမေ” ထပ်ပူစာတယ်။

“နေစမ်းပါအုံး ငါ မောင်အောင်နဲ့ တွေ့ပြီးမေးကြည့်ပါအုံးမယ်”

“မေးကြည့်ပေါ့၊ ကိုအောင်က လိုက်ခဲ့ဘို့ ခေါ်တာ”

ပြောနေတုန်း သမီးငယ်က မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကိုင်ပြီး ပြေးဆင်းလာတယ်။

“ဟေ့ဂျက်စ် မေ့မေ့ကို ငါမော်လမြိုင် သွားလည်မယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား၊ သွားမယ်နော် မေမေ၊ ဒီမှာ သူ့အကြောင်းရေးထားတာ” ဆိုပြီး စာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ပြီး

စာမျက်နှာတစ်ခုကို ပြတယ်။

ယူကြည့်လိုက်တော့

စောစောက သမီးတွေကြောင့် ပြူးနေတဲ့ မျက်လုံး ပိုပြူးထွက်လာတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရယ် ဒီလောက်ဘဲ ကျဉ်းရသလား။

ဒီကောင်လေးက ကိုဇော်ရဲ့ သားပါလား။ ဘုရား ဘုရား၊ ရင်တွေတောင်တဒန်းဒန်းနဲ့ တုန်လာတယ်။

မဂ္ဂဇင်းထဲက သူတို့ သားအဖ ၃ ယောက် ခါတ်ပုံက သူ့ကို ပြူးကြည့်သလို။ ခါတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့၊

အမယ် ကိုဇော်က ငယ်ရုပ်မပျောက်။ သူ့သားကလဲ သူ့အဖေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။

သေချာသွားအောင် မိဘ နာမည် ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

နှလုံးရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးဇော်ထူး၊ ဒေါ်ချိုချိုတဲ့။ သေချာပြီ၊ သူ့ထက်သေချာတာတောင်

သူ့လောက် မသေချာ။

မြန်မာပြည် ပြောင်းလာတာ မှားများမှားသွားလားမသိ လို့ ပထမဆုံး တွေးမိလိုက်တယ်။

“မေမေ သွားမယ်နော်” သမီးကြီးက ထပ်မေးတော့မှ ရုပ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ကမန်းကတန်း

“အေး အေး” လို့ဘဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ လူက နှလုံး မငြိမ်သေး၊ ဆိုဖာ နောက်မှီပေါ်

အသာလှဲလိုက်တယ်။ ခုမှ လူတောင် နှလုံးရောဂါ ရချင်သလိုလို။

မော်လမြိုင်၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လောင်းကစား မြို့တော်၊ တိုင်းပြည်တိုးတက်လာတာနဲ့ အမျှ

လောင်းကစားမှန်သမျှ အရင်ကလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေစရာမလိုတော့။ အစိုးရက လောင်းကစားမှု

မှန်သမျှကိုတရားဝင် မော်လမြိုင်မှာ လုပ်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ တားရင်လဲ ခိုးလုပ်နေမဲ့အတူတူ ခုလို တရားဝင်

ခွင့်ပြုလိုက်တော့ ဥပဒေဘောင်နဲ့အညီ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီတော့လောင်းကစားခိုင်တွေက သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် လိုင်စင်ယူပြီး ကြိုကျယ်ခန်းနားတဲ့ လောင်းကစားရုံတွေကို

မော်လမြိုင် သံလွင်မြစ်ကမ်းနားမှာ တည်ကြတယ်။

ကိုးမီး၊ ဘူကြီး၊ ၂၁ ပေါက်၊ ရှိုး၊ ဆိုတဲ့ ဖဲကစားနည်းများသာမက၊ အနီထောင်၊ လေးကောင်ဂျင်၊ ၃၆ ကောင်ဂျင်၊ မြန်မာ့ လောင်းကစားနည်း မျိုးစုံကို ခေတ်မှီလှပတဲ့ အဆောက်အဦးထဲမှာ ဖိမ်ကျကျ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကစားနည်းကို စိတ်အေးအေးနဲ့ ကစားပေတော့။

ပြီးတော့ လောင်းကစားမှုရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို ပြည်သူတွေ နားလည်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပညာပေးတယ်။ ခုဆို မော်လမြိုင်က ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ အဆောက်အဦးတွေ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က အလည်လာတဲ့ လူတွေရော နိုင်ငံခြားသားတွေရောနဲ့ စည်ကားနေတဲ့ ခေတ်မှီတိုးတက်တဲ့ မြို့တမြို့ ဖြစ်လို့။

အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကမန်းကတန်း စီစဉ်လိုက်ရတဲ့ ပွဲဖြစ်ပေမဲ့ သတင်းအရ လက်မှတ်က ပြိုက်ကနဲ ကုန်သွားတယ်။ မကုန်ဘဲရှိပါ့မလား၊ မော်လမြိုင်အသင်းကလဲ နာမည်ကြီး၊ ငွေပေါတဲ့ မြို့ပီပီ အကောင်းဆုံး ဘော်လုံးသမားတွေကို အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်းပေးပြီး ငှားရမ်းထားရုံသာမက နည်းပြကိုပါ နိုင်ငံခြားကနေ ငှားထားသေးတယ်။ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ မြန်မာ့ နေရှင်နယ် ဘော်လုံးပြိုင်ပွဲမှာ ဗိုလ်စွဲခဲ့တာကလဲ ၂ နှစ်ဆက်တိုက်၊ ခု မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းကလဲ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်၊ ပြည်နယ်နဲ့တိုင်းက ဘော်လုံးပြိုင်ပွဲက လူသစ်လေးတွေနဲ့ဘဲ ဖွဲ့စည်းထားတာ ဖြစ်ပေမဲ့ မညှံ။ အခု အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ နည်းပြ ဦးထွဋ်ထိပ်က ပုကွကွ ဘိုက်ပူပူ၊ ကွမ်းတံတွေးဘူး ခါးမှာချိတ်လို့ အားကစားသမားပုံ တစက်လေးမှ မပေါက်ပေမဲ့ ၄ နှစ်သားကတဲက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က ဘော်လုံးပွဲတွေ မလွတ်တမ်း ကြည့်လာတဲ့သူ ဆိုဘဲ။ ကမ္ဘာပေါ်က အကောင်းဆုံး ဘော်လုံးအသင်းတွေရဲ့ ကစားကွက်တွေကို အလွတ်တောင် ရနေတဲ့သူ၊ ခုလဲ ဒီမြန်မာ့ လက်ရွေးစင်အသင်းကို သူကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်လူရွေးပြီး၊ ကမ္ဘာ့ ဖလားမှာ ဗိုလ်စွဲရမယ်လို့ အာမခံ ချက်ပေးထားတဲ့သူ။ ဒါလေးဘဲလား ဆိုတော့ ဒီထက်တောင်ပိုသေးတယ်တဲ့ဗျား၊ အဲဒီကစားကွက်တွေကို ပြုပြင်မွန်းမဲပြီး အခု မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းကို မိုးလုံလေလုံ ကွင်းထဲမှာ တိတ်တိတ်လေ့ကျင့်ပေးနေသတဲ့။ ကစားကွက်တွေကိုမသာမာသူ နိုင်ငံအချို့က ဂြိုဟ်ထုကနေ ခိုးကူးလို့ မရနိုင်အောင် မိုးလုံလေလုံ ကွင်းထဲမှာ ကျင့်နေတာလို့ နာမည်ကြီးနေတာကြောင့် ခုကန်တဲ့ ပွဲက ပြည်သူကို မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းရဲ့ စွမ်းရည်ကို ပထမဆုံး ပြည်သူကို ဖော်ထုတ်ပြမှာဖြစ်တာမို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဘော်လုံးဝါသနာ ရှင်တွေ ကမန်းကတန်း မော်လမြိုင်ကို ရရာ လေယာဉ်နဲ့တဖုံ၊ မှီရာ ရထားနဲ့တမျိုး၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့က တသွယ်၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒီပွဲကို မလွတ်ရအောင် ကြည့်ချင်သူတွေက ဒုနဲ့ဒေးဆိုတော့ လက်မှတ်က ပြိုက်ကနဲ ကုန်သွားတာ မဆန်း။

အမှန်တော့ သူတို့ ဘော်လုံးနည်းပြ ဦးထွဋ်ထိပ်က ဘော်ပွဲ ပြီးပြီးချင်း ပြန်ဘို့၊ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာကို မတားနဲ့ ဆိုသလိုဘဲ ထုံးစံအတိုင်း တဖွဲ့လုံးက လူလွတ် ယောက်ကျားလေးတွေ ပြီတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တညလောက် ဘာမဆိုရတဲ့ မော်လမြိုင်မှာ ကမြင်းချင်သေးတာကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းပြီးတောင်းဆိုတာနဲ့ တည အိပ်ဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒီထဲမှာ ဇာနည်ဆိုတဲ့ ကောင်က အဆိုးဆုံး။ သူက ဖဲကစားတော့ ဝါသနာမပါ၊ အဲ သူဝါသနာပါတာက ဘီယာနင်းကန်သောက်ပြီး စင်ပေါ်မှာ မလုံ့တလုံ့နဲ့ ဟိုရန်းဒီရန်းကနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အတွင်းခံ ကြားထဲ တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့ ပိုက်ဆံထိုးထည့်ရတဲ့ အလုပ်။ သူတို့ အဖွဲ့က ဘော်လုံးသာကန်နေပေမဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ပုံစံနဲ့ ဆံပင်ကိုအဖြူရောင် ဆေးဆိုးပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ ထားထားတဲ့ အိုင်းစတိုင်း၊ တဖက်အသင်းက လူချကစားတတ်တဲ့ ကစားသမားတွေကို လှလှပပလေး ပညာပေးတတ်တဲ့ ဒီဗယ်ကေးလား၊ သမုဒ္ဒရာကြီးကို ရွက်လွှင့် ခရီးထွက်ပြီးနယ်မြေသစ်ရှာမယ်လို့ အမြဲကြွေးကြော်နေတဲ့ ဆဲလိမ်းဘွိုင်း၊ ဆယ်လူလာဖုံး ၂ လုံးကို ခြောက်လုံးပြုပြီး သေနပ် ၂ လက်လို ခါးကြားမှာ ထိုးထားပြီး ရိုးစား ၂ ယောက်နဲ့ အလုပ်များနေတဲ့ မစ္စတာ ဆယ်လူလာ၊ အားတိုင်း မူးပြီးမှောက်နေတတ်တဲ့ ဆိုးပေလေး၊ ဘယ်နေရာမဆို နေရာတကာ ပါပြီး ပြောလိုက်တိုင်း တကူးလ်ကူးလ်နဲ့ ခေါင်းညိမ့်တတ်တဲ့ စူပါကူးလ်၊ ညအမှောင်ကို ကြောက်တတ်တဲ့ ကိုဒေးလိုက်၊ လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ အပြေးမြန်တဲ့ သရဲနက်၊ ဒါနဲ့ဘဲ အသင်းတဝက်နည်းပါးက ဇာနည်အဖွဲ့ထဲကို ရောက်ကုန်ကြတော့ နည်းပြကြီး ဦးထွဋ်ထိပ်ကလဲ ဝါသနာမပါရှာတာနဲ့ မင်းတို့သွားရင် ငါလဲလိုက်မယ်ဆိုပြီး တညအိပ်ဖြစ်သွားပါလေရော။ ဒါတောင် ဒီလူကြီးက ယိုးဒယားနဲ့ မလေး မလေးတွေ ပေါတဲ့ ဘားကိုဘဲသွားမယ်ဆိုဘဲ။

လောင်းကစားမြို့ဆိုတဲ့ အတိုင်း လောင်းကစားရုံတွေမှာ ဘော်လုံးပွဲကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လောင်းနိုင်တယ်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဝါသနာရှင်တွေက ဘော်လုံးပွဲကြည့်ရုံတင်မဟုတ်၊ လောင်းကြေးလေးပါ ထပ်ပြီး ကြည့်ရတော့ အရသာက ပိုပီပြင်သွားသလိုလို၊ နာမည်ကြီး မော်လမြိုင်အသင်းက ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ကွင်းမှာ ကန်မှာကလဲဖြစ်ပြန်၊ တပြည်လုံးမှာ အတော်ဆုံးအသင်းကလဲ ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ လောင်းကစားရုံတွေမှာ ခုပွဲကို မော်လမြိုင်ဘက်က တစ်သရေနဲ့ ဖွင့်တယ်။ မော်လမြိုင်သားတွေ အားလုံးက မော်လမြိုင်ဘက်က ဘော်လုံးပွဲ ကြည့်ဘို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရောက်လာတဲ့ သူတွေကတော့ တက်သစ်စလူသစ်တွေ နဲ့ဖွဲ့ထားတဲ့ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းဘက်က အကြိတ်အနယ်။ ဘယ်နေရာသွားသွား လူတွေ ပါးစပ်မှာ ဒီဘော်လုံးပွဲအကြောင်း။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ဖြစ်စကတော့ သွေးပူနေလို့ ဒီလောက် မနာ၊ စစ်ဆေးတဲ့ ဆရာဝန်ကတော့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ တော့ ပြောသွားတာဘဲ၊ လိုရမယ်ရ နာရင်သောက်ဘို့ ဆိုပြီး အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးပြားတွေနဲ့ လိမ်းဆေးတော့ ပေးသွားတယ်။

ခုရေချိုးပြီး အနားယူဘို့ ကုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်တော့မှ ပေါင်ရင်းက နာလာလို့ ပါးစပ်က တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ညှိမိတော့ အနားက စပယ်က

“တော်တော် နာနေလားမောင်”

“အင်း နာတယ် ဆေးလိမ်းမှနဲ့တူတယ်”

“ဒါဆို ဂျက်စ်လိမ်းပေးမယ်လေ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့ဟာငါ လိမ်းပါ့မယ်၊ နင်အပြင်ကို ခဏထွက်နေစမ်းပါ”

“ငါ့ဟာငါ လိမ်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မောင်ကလဲ၊ ဂျက်စ် လိမ်းတတ်ပါတယ်”

“နင်လိမ်းတတ်တာ ငါသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နာနေတာက ဒီမှာဆိုတော့ နင်ဘယ်လိုလိမ်းမလဲ”

နာနေတဲ့ ပေါင်ရင်းကို လက်နဲ့ အသာအုပ်ရင်း သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်။

“ဒီနေရာလဲ ဘာဖြစ်လဲ လိမ်းပေးလို့ရတယ်၊ ဘာလဲ ရှက်လို့လား”

သူ့အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင်မသိ၊ ယောက်ကျားလေးနဲ့ မိန်းခလေး၊ ပြီးတော့ ပေါင်ရင်းကို ဆေးလိမ်းရမဲ့ကိစ္စ၊ နောက်ပြီး သူက ဆရာဝန်မလဲ မဟုတ်၊ နပ်စ်မလဲ မဟုတ်၊ သိတာတောင်မှ မနေ့တနေ့ကမှ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဘို့တော့ကောင်းသား။ စိတ်ထဲကတော့ အလိုလိုနေရင်း ရင်းနှီးမိနေတာကတော့ အမှန်။

ချီတုံချတုံနဲ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ မရှက်ဘူးလို့ ပြောပြန်ရင်လဲ ဒါဆို ဘာလို့ညှင်းနေတာလဲ ဆိုအုံးမယ်၊ ရှက်တယ်လို့ ပြောပြန်ရင်လဲ ယောက်ကျားတယောက်ဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင် ရှက်တယ်ဆိုပြီး သိက္ခာကကျအုံးမယ်။

“အမယ် ဂျက်စ် သိပါတယ်နော်၊ ရှက်နေတာမို့လား၊ ဘောင်းဘီချွတ်ရမှာမို့လေ”

သူက ကျွန်တော်လဲ့နေတဲ့ ကုတင်ပေါ် လာထိုင်ရင်း ပြောတယ်။

“မောင်ကလဲ ဒါရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့် မေမေက ပြောတာ ဗမာလူမျိုးတွေက အရှက်ကြီးတယ်တဲ့၊ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ မောင်ကလဲ၊ ခု အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်စ်က မောင့်ကို

ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ မြင်တော့ကော ဘယ်သူ့ကို ရှောက်ပြောမှာ မို့လို့လဲ၊ ခုက မောင်နာနေလို့ ဆေးလိမ်းပေးမလို့ဟာ”

သူ့အပြောနဲ့ သူတော့ ဟုတ်သား၊ ဒီခလေးမ မြန်မာစကားကို သိပ်မတတ်ပေမို့လို့ဘဲ၊ လူတောင် ခုချက်ချင်း ဘောင်းဘီချွတ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။

“ကဲပါ မောင်ကလဲ ဂျက်စ် လိမ်းပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက ကျွန်တော့်ဘောင်ဘီကို ချွတ်ဘို့ ခါးပတ်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်လန့်သွားပြီး ခါးပတ်လှမ်းဖြုတ်တဲ့ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

သူက ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်တာကို အသာရုန်းပြီး နာနေတဲ့ ပေါင်ရင်းကိုသူ့လက်နဲ့ အသာဖိလိုက်တယ်။

“အား” နာသွားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော် ပါးစပ်က အားကနဲ တိုးတိုးထွက်သွားတယ်။

“ကဲ တွေ့လား ဒီလောက်နာနေတဲ့ဟာ၊ ဆေးလိမ်းပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးသောက်လိုက်”

“ဆေးအရင်သောက်လိုက်မယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်သွားတဲ့ အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်၊ လူက ရင်တုန်ပန်းတုန်၊

နိုင်ငံခြားသူတွေများ အတင့်က ရဲ့ပါဘိ။ ပြောရမယ်ဆို ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ သူတော့မဟုတ်၊ ဒီအခြေအနေနဲ့ ဒီအရွယ်ရောက်ပြီး မှတော့ အတွေ့အကြုံက မကြာခနတော့ ကြုံနေကြ၊ တူတော့မတူ၊ အရင်က ကြုံခဲ့တာတွေက ဒါလုပ်မယ်ဆိုပြီး နှစ်ဦးသဘောတူပြီးသား၊ ဒီတော့ အရှက်လဲမရှိ၊ ရှက်ရကောင်းမှန်းလဲ မသိ။ ခုတော့ ဘာမှန်းမသိ လူက နေရင်းထိုင်ရင်း တုန်တုန်ရီရီ။

ဆေးအရင်သောက်မယ်ဆိုတော့ ဂျက်စ်က စားပွဲပေါ်က ဆရာဝန်ပေးခဲ့တဲ့ သောက်ဆေးဘူးကို ယူလာတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးဘူးကို လှမ်းယူပြီး အိပ်ယာက ထမယ်ပြင်တော့

“ဒီမှာဘဲ သောက်လိုက်လေမောင်”

“ဟိုလေ ရေသွားယူမလို့”

“အင်း အင်း ဂျက်စ် ယူပေးမယ်” ဆိုပြီး ကမန်းမတန်း ရေခဲသေတ္တာ ထဲက ရေကို ပြေးယူပေတယ်။

သူပေးတဲ့ ရေဘူးထဲက ရေနဲ့ ဆေး ကို လည်ချောင်းထဲ မျှောချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲလိုက်တယ်။

ဂျက်စ်က အနားမှာ စောစောကလို လာပြန်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်ကြည့်ပြီး

“ဆေးလိမ်းပေးမယ်ဆို”

“သွား သူလုပ်တာနဲ့ ဂျက်စ် တောင် ဆေးလိမ်းပေးဘို့ ကြောက်လာပြီ” နှုတ်ခမ်းစူပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးတယ်။

သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တောင် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေရာက ရယ်ချင်သွားတယ်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဒါဆိုလဲ မလိမ်းပေးနဲ့တော့ ဟုတ်ပလား”

“သွား” ဆိုပြီး သူ့ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဆုတ်နဲ့ ထုတယ်။

“အား” သူလက်သီးဆုတ်က ပေါင်ရင်းက အနာကို ထုမိသွားတော့ ကျွန်တော် လန့်အော်တယ်။ ဒီတခါ

အသံနဲ့ကျယ်သွားတယ်။ သူထုတာကလဲ နဲ့နဲ့ပြင်းသွားတာကိုး။

“အိုး အို ဆောရီး ဆောရီး” ဆိုပြီး သူက ပြာပြာသလဲ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တယ်။ ကျွန်တော်က သူထုလိုက်တဲ့ ပေါင်ရင်းကို လက်ဝါးနဲ့ အသာအုပ်ရင်း ပါးစပ်က တအားအားနဲ့ အကဲပိုပြီး ညှီးပြနေတော့

“ဆေးလိမ်းပေးမယ်နော်၊ တော်တော်နာသွားသလား” တဲ့

“အင်း” ဆိုပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြောတော့

“ကဲ ကဲ ဘောင်းဘီချွတ်ဆိုပြီး စောစောကလိုဘဲ ကျွန်တော့ ခါးပတ်ခေါင်းကို လာဖြုတ်တယ်။ ဒီတခါ မငြင်းဖြစ်တော့။

ခါးပတ်ခေါင်းပြုတ်သွားတော့ တဆက်တည်း ဘောင်းဘီက နှိပ်သီး ကို ဆွဲဖြုတ်၊ ပြီးတော့ ဇစ်ကိုပါ ဆွဲချလိုက်တယ်။

ဘောင်းဘီကို ကိုင်ပြီး အောက်ကို ဆွဲချတော့ တော်ရုံနဲ့ မကျ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဆိုတော့ ခပ်ကြပ်ကြပ်။ ကျွန်တော်က ကူပြီး တင်ပါးကို အသာကြွလို့ အောက်ကို လျှောချပေးလိုက်တယ်။ သူက ကိုယ်ကို အနောက်ကိုင်းပြီး

ခြေထောက်ကနေ ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်တယ်။

ဘောင်းဘီကျွတ်သွားတော့ အောက်ခံဘောင်းဘီက ဘော်လုံးသမားတွေ ဝတ်တတ်တဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီအကျပ်၊

ပေါင်လည်လောက်ထိအရှည်၊ အနာကိုဘယ်လိုမှ မမြင်။ ဆေးလိမ်းမယ်ဆို အဲဒီ အတွင်းခံပါ ချွတ်ရမဲ့ အခြေအနေ။

“တွေ့လား၊ ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ငါ့ဟာငါ လိမ်းပါမယ်ဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါပါ ချွတ်လိုက်ပေါ့၊ လိမ်းပေးပါမယ်ဆိုမှ”

“ဒါဆို နေအုံး” ဆိုပြီး ပိတ်စ အဖြူစောင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ကိုယ်ပေါ် လွှားရင်း အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်တယ်။

ဘောင်းဘီကျွတ်သွားတော့ နာနေတဲ့ခြေတချောင်းကိုဘဲ စောင်အောက်ကထုတ်ပြီး သူ့ကို ပြလိုက်တယ်။

“အိုး”

သူ့ဆီက အသံကြားတော့ ကိုယ့်အနာကိုကိုယ့်ဟာကို ပြန်ကြည့်မိတယ်။ ညိုမဲနေတာဘဲ ပါလား၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက် နာနေတာကိုး၊ ဘော်ကန်ဖိနပ်နဲ့ ကန်ခံထိသွားတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“ကြည့်စမ်း ညိုမဲနေတာဘဲ၊ ဒါကြောင့်ဒီလောက်နာတာပေါ့” ဆိုရင်း ညှစ်ဆေးဘူးထဲက ဆေးကို ညိုမဲနေတဲ့

အကွက်ပေါ် ညှစ်ချပြီး သူ့လက်ဖဝါး နုနုလေးနဲ့ အသာပွတ်ပေးတယ်။

“ဖြေးဖြေးဘဲ ပွတ်နော် စပယ် နာတယ်”

“အင်း” ဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အရည်တွေ လှဲနေသလိုဘဲ၊ ဘာလို့လဲမသိ

သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒတ် ခုန်လာပြန်တယ်။
ပေါင်ရင်းကို ပွတ်ပေးနေတဲ့ သူ့လက်လေးက ရပ်သွားပြီး နွေးနေတဲ့ နေရာပေါ်ကို အေးစက်နေတဲ့ ဆေးတွေက
ကျလာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နဲ့ ပြန်ပွတ်ပေးတော့ အေးနေရာကနေ တဖြေးဖြေး နွေးလာပြန်တယ်။
ကျွန်တော်လဲ သူ့ဆေးလိမ်းနေတာ ကြည့်ရင်း ရင်တွေကလဲ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ခုန်လာတယ်။
ကိုယ်တခြမ်းကို လွှားထားတဲ့ စောင်အဖြူက စပယ်ပွတ်ပေးနေတဲ့ ပေါင်ရင်းနားမှာ အလိုလိုနေရင်း အပေါ်ကို
ကြွလာတယ်။

ကျွန်တော် လွတ်နေတဲ့ သူ့လက်လေး တဖက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်က ကျွန်တော့်ဘေးလဲကျလာတယ်။
ကျလာတဲ့ သူ့ကိုယ်ကို လှမ်းဆွဲဖက်ပြီး စောင်အဖြူကို သူ့ကိုယ်ပေါ် လွှားလိုက်တယ်။
“စပယ်ကို ကိုယ်ချစ်မိသွားပြီလားမသိဘူး” လို့ တိုးတိုးလေးဆိုပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းနား ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကပ်လိုက်တော့
“မီးတူး” ဆိုလား တိုးတိုးလေး နှုတ်ခမ်းချင်းထိခင်လေး နောက်ဆုံးကြားလိုက်တဲ့ စကားတခု။
“ဟင်း မောင်”

နှစ်ယောက်သား အနမ်းကြောမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နှစ်မြောသွားတယ်မသိ၊ နှုတ်ခမ်းချင်း အကွာမှာ စပယ်ဆီက
ပင့်သက်လေ မှုတ်ထုတ်သံနဲ့ အတူ မောင် ဆိုတဲ့ အသံကို တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လဲ စပယ်
ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်ကို ခါးက မလို၊ အပေါ် ပင့်တင်လိုက်တယ်။ အလိုက်တသိဘဲ စပယ်က သူ့အင်္ကျီကိုသူ့ဟာသူ
ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် လက်က လွတ်သွားတဲ့ သူ့အသားစိုင်းတွေပေါ် နေရာယူပြီးသား
ဖြစ်သွားတယ်။ ဖွဖွလေး ပွတ်ကစားပေးရင်း သူ့ကို တင်းတင်းဖက်လို၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာက
သူ့လည်တိုင်နားကပ်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်ရင်း

“မောင် . . မေမေကပြောတယ်၊ မြန်မာမိန်းခလေးတွေက လက်မထပ်သေးခင် ဆက်စစ် မလုပ်ဘူးဆို”
“အဲဒါ ဟိုး ရှေးခေတ်က အယူအဆတွေပါ စပယ်ရာ၊ ခုတော့ မြန်မာမလေးတွေလဲ ခေတ်မှီလာပါပြီ”
“အင်း နော်၊ ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲစပယ်”

“မောင်က ခု ဂျက်စ် ကို ဆက်စစ် လုပ်ဘို့ကြိုးစားနေတယ် မှုတ်လား၊ ခု ဂျက်စ် က မြန်မာမလေးလေ၊ တော်ကြာ
ဂျက်စ်က မောင်နဲ့ ဆက်စစ် လုပ်လိုက်ရင်”

စပယ်ပြောချင်တာကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားတယ်၊ သူ့စကားမဆုံးခင်ဘဲ ဖြတ်ပြီး
“ခု မောင်က စပယ်ကို ဆက်စစ် လုပ်ဘို့ ကြိုးစားနေတာမှ မဟုတ်တာ ချစ်နေတာလေ”

“အတူတူဘဲလေ မောင်ကလဲ”
“မတူပါဘူး စပယ်ရယ်၊ မောင်က စပယ်ကို ချစ်တာပါကွာ” ပြောပြောဆိုဆို စပယ်ကို ဆွဲဖက်ပြီး လည်တိုင်လေးကို
ဖွဖွလေး နှမ်းလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ပိုင်း ဗလာဖြစ်နေတဲ့ သူ့အပေါ် အုံ့မိုးပြီး တကိုယ်လုံးကို
အနမ်းမိုးဖွဲဖွဲလေးရွာပေးလိုက်တယ်။ စပယ်က မျက်စိလေးမှေးပြီး ကြေကြေနပ်နပ် အနမ်းခံရင်း လက်နှစ်ဘက်က
ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် အင်္ကျီကို တဖြေးဖြေးဆွဲချွတ်ပေးနေလေရဲ့၊ အင်္ကျီကျွတ် သွားတော့ ဗလာဖြစ်သွားတဲ့
ရင်သားနှစ်ခုက တသားတည်းပူးကပ်သွားတယ်။ တယောက်ကိုတယောက်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း

“တွေ့လား အဲဒါ ချစ်တာပေါ့”
“အင်း မောင်ချစ်တာ ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ”
“ခံလို့ကောင်းရင် ဇိမ်လေးနဲ့ ခံပေါ့ စပယ်ရဲ့”
“ဟင်အင်း၊ ဂျက်စ်ကလဲ မောင့်ကို ကောင်းအောင်လုပ်ပေးချင်တာပေါ့”
“အင်းပေါ့ လုပ်ပေးပေါ့”
“ဂျက်စ်ကဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ မောင်က ပြောပေါ့”

“မောင်လဲ ဘယ်သိမလဲ၊ တယောက်နဲ့ တယောက် တကယ်ချစ်ရင် ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းနေတာဘဲပေါ့”
လက်တွေက တယောက်အသားစိုင်း တယောက်ပွတ်ကစားရင်း လက်က စပယ်ဝတ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီကို ကိုင်မိပြီး
ဘောင်းဘီပေါ်ကနေ တင်ပါးလေးကို ပွတ်ပေးနေတော့
“မောင် ဂျက်စ် ဘောင်းဘီချွတ်လိုက်မယ်လေ”

“အင်း၊ တကိုယ်လုံး ချွတ်လိုက်လေ” ဆိုတော့ စပယ်က ပြောပြောဆိုဆို အိပ်နေရာက ထပြီး ကုတင်ဘေး မှာ မတ်တပ်ရပ်လို သူ့ဘောင်းဘီကို ချွတ်နေတယ်။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာနဲ့ စပယ် ဘောင်းဘီချွတ်နေတဲ့ စပယ်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကုတင်ပေါ်က မျက်စိ အရသာခံကြည့်နေရင်း

“စပယ် ကင်မရာရော”

ဘော်လုံးပွဲကို ယူလာပြီး တဖြတ်ဖြတ်ရိုက်နေတဲ့ သူ့ကင်မရာ သေးသေးလေးကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဟိုမှာလေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ” စပယ်က စားပွဲပေါ်က သူ့ပိုက်ဆံအိပ်ကို မေးထိုးပြရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

“စပယ်ကို ဓါတ်ပုံရိုက်ထားမလို့”

“အင် ဒီပုံကြီး” ဘောင်းဘီ ချွတ်ပြီး အတွင်းခံ ဘောင်ဘီ အဖြူလေးသာကျန်တဲ့ သူ့ပုံကို သူ့ဟာသူ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ စပယ်ရ၊ ကိုယ်တို့ ၂ ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ရိုက်ထားမှာလေ” ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ယာက ထပြီး စားပွဲဆီကို ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ နဲ့ လျှောက်သွားတယ်။

“မောင် နာနေသေးလား”

“သိပ်မနာတော့ဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်လားမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဂျက်စ် ဆေးလိမ်းပေးလို့ပါ”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ်” သူ့အပြောကို ထောက်ခံရင်း ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက ကင်မရာကို ထုတ်ပြီး သူ့ကို ချိန်လိုက်တယ်။

“ပြီးရင် မောင့်ကိုလဲ ဂျက်စ် က ပြန်ရိုက်မှာနော်”

“ရိုက်ပေါ့၊ ၂ ယောက် အတူတူလဲ ရိုက်ထားအုံးမယ်”

“ခဏ မောင် ဂျက်စ် ခေါင်းဖိးလိုက်အုံးမယ်” ပွနေတဲ့ သူ့ခေါင်းကို လက်နဲ့သတ်ရင်း စပယ်က ပြောတယ်။

“ဟင်အင်း ဒီအတိုင်းက ပိုလှတယ်၊ ကဲ ရယ်ဒီ ဝမ်း တူး သရီး”

ဆိုတော့ စပယ်က ရင်လေးကို ကော့ပြီး ပိုစလေး ပေးလို့ အရိုက်ခံတယ်။

ပြီးတော့ နောက်တပုံ၊ နောက်တပုံနဲ့ တပုံပြီး တပုံ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ တဟိဟိ တခစ်ခစ် ရယ်ပြီး အရိုက်ခံတယ်။

“အတွင်းခံဘောင်းဘီလဲ ချွတ်လိုက်လေ စပယ်”

စပယ်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဘောင်းဘီကို လိမ့်ပြီး တဖြေးဖြေးချွတ်ချတယ်။ ကျွန်တော့် လက်က ကင်မရာက သူ့လှုတ်ရှားမှုအတိုင်း တဖြတ်ဖြတ်နဲ့ မီးပွင့်သွားတယ်။

မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘော်လုံးသမားကြီးလဲ ခုမှ ကိုယ်လုံးတီးကြီးနဲ့ ကင်မရာ သေးသေးလေးကိုငါပြီး ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ကင်မရာမင်းကြီးဖြစ်လို့

“မောင် အတူတူရိုက်မယ်ကွာ” ဆိုတော့ ကင်မရာကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး စပယ်ရှိရာကို ချိန်လို့ အလိုအလျှောက် ရိုက်တဲ့ ခလုပ်လေးကိုနှိပ်ပြီး စပယ်ဆီ ပြေးလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆွဲဖက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို အသာဆွဲစုတ်လိုက်တယ်။ စပယ်က ကျွန်တော့် လည်တိုင်ပြန်အဖက်မှာ ကင်မရာက တာဝန်ကျေကျေ မီးဖြတ်ကနဲ လင်းသွားတယ်။

နမ်းနေတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပြန်မကွာတော့ ကုတင်ပေါ်ကို တဖြေးဖြေးကျသွားတယ်။

“မောင် တကယ်လုပ်မလို့လား”

စပယ်တကိုယ်လုံး ပွတ်သတ်ကစားရင်း လက်က ပေါင်ကြားထဲ အနှိုက်မှာ စပယ်က အလိုက်သင့် ကားပေးရင်း မေးတယ်။

“စပယ်ကရော” ဆိုတော့

“ဟင်အင်း မသိဘူး၊ ဂျက်စ် ကြောက်တယ် မောင်ရယ်” ဆိုပြီး အလိုက်သင့်လေး ကားလိုက်တဲ့ ပေါင်က ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ် ခွလိုက်တယ်။

ကိုင်လိုက်တည်းက အရည်တွေ ရွဲနစ်နေတဲ့ အရာလေးကို ပွတ်ကစားရင်း လက်တဖက်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်ကြားထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူက ဖွဖလေး လှမ်းဆုတ်ပြီး

“မောင် . . ကြောက်တယ်” တဲ့

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ စပယ်”

“သိဘူးမောင် စိတ်ထဲက ကြောက်နေသလိုဘဲ၊ ဂျက်စ် ဒါမျိုး တခါမှ မလုပ်ဘူးဘူး”

“လုပ်ကြည့်မလား စပယ်”

“သိဘူးမောင် . . လုပ်လဲလုပ်ချင်တယ်၊ ကြောက်လဲကြောက်တယ်၊ နာမှာလားဟင်”

“ဆေးရှိတယ်လေ စပယ်၊ နာရင် ကိုယ့်ဆေးကို ယူသောက်လိုက်လေ”

‘မောင် နော်’

“စပယ် ကိုယ့်ကိုလဲ ဒါမျိုးလေး ပွတ်ပေးလေ” ဆိုရင်း လက်ချောင်းလေးကို အကွဲကြောင်းလေးအတိုင်း အလိုက်သင့်လေး နှစ်ပြီး အထက်အောက် စုတ်ဆန် ပွတ်ဆွဲပေးလိုက်တယ်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း . . မောင် ရယ် . . ဟင်း ဟင်း ဟင်း ”
ညီးသံနဲ့ အတူ သူ့ကိုယ်လေး ကော့တက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းဆုတ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လက်က အထက်အောက် သွက်သွက်လေး လှုပ်ကစားပေးလာတယ်။

“အင်း အင်း အင်း ကောင်းတယ် စပယ်ရယ်” လွတ်နေတဲ့ လက်တဖက်က သူ့ကိုယ်အောက်ကနေ တင်းတင်းဖက်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကိုလဲ သွက်သွက်လေး လှုပ်ရှားပေးလိုက်တယ်။

“ဟင်း ဟင်း ကောင်းတယ် မောင်ရယ်၊ ဂျက်စ် ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”
သူလဲ အားကျမခံ တအားပြန်ဖက်ရင်း ကော့ကော့ ပြီး ခံတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံက ဂဟေ ဆက်သွားပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် တက်ဖိပြီး သူ့ရင်သားလေးကို ဖို့ပေးရင်း လက်ချောင်းက အပေါက်ဝကို အသာနှစ်လိုက်တယ်။ လက်တဆစ်သာသာလေး အဝင်မှာ စပယ်ဆီက

“ဟင်း” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ လူက ပျော့ကျလာတယ်။

“စပယ်”

“အင်”

“လုပ်မယ်နော်”

“အင်း”

ကျွန်တော် စပယ်ကိုယ်ပေါ် တက်မှောက်လိုက်ပြီး အသာတွေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“အင်း . . အင်း . . အင်း . . အင်း”

“အ ” “မောင်”

“အို”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”
စတဲ့ အသံမျိုးစုံ စပယ်ဆီက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ၂ ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ ၂ ယောက်သား ထပ်လျက် အတော်ကြာကြာ ငြိမ်နေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ထပြီးစားပွဲပေါ်က ကင်မရာလေးကိုသွားယူတယ်။

ပြီးတော့ စပယ့်ဘေး ပြန်လာလို့ပြီး ကင်မရာက ရိုက်ပြီးသား ပုံတွေ ပြန်ကြည့်တဲ့ ခလုပ်လေးကို နှိပ်လိုက်တော့ စပယ်က ကျွန်တော့် ခေါင်းနား တိုးကပ်ပြီး သူပါအတူတူကြည့်တယ်။ ပထမ ပုံတွေက ဘော်လုံးကွင်းမှာ ရိုက်ထားတာတွေ၊ ပုံတွေကြည့်ရင်း ဘော်လုံးပွဲအကြောင်း ပြန်ပြောဖြစ်တယ်။

ပထမပိုင်းက သူတပြန် ကိုယ်တပြန်နဲ့ ဘယ်သူမှ ဂိုးမရ၊ အဲ ဒုတိယပိုင်း စလို့ ၁၅ မိနစ်လောက်မှာဘဲ မော်လမြိုင်အသင်းက တစ်ဂိုး စသွင်းသွားတယ်။ ဂိုးတိုင်ရှေ့ကျလာတဲ့ ဒေါင့်ကန်ဘော ၁ကို လှလှပပလေးလဲ ခေါင်းတိုက် သွင်းယူသွားတယ်။ မော်လမြိုင်ပရိသတ်တွေ ဆီက အားပေးသံတွေဆူညံ သွားတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ပွဲက တော်တော်စည်လာတယ်။ သူတပြန်ကိုယ်တပြန်ပါဘဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပွဲပြီးခါနီး ၁၀ မိနစ်လောက်မှာ အလယ်တန်းက အိုင်းစတိုင်း တင်ပေးလိုက်တာက ညာဘက်က ဇာနည်ကရပြီး ပယ်နတီစည်းထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ဖြတ်ပို့တယ်။ ဂိုးသမားပြေးထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ဘော်လုံးက ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့် မရောက်၊ နောက်ကို နဲ့နဲ့ကျော် ပြီးကျလာတယ်။ အတင်းပြေးပြီး ဘော်လုံးကို လှမ်းအယူ၊ မော်လမြိုင်အသင်းက အတင်းဝင်ဖျက်တဲ့ နောက်တန်းလူကို မရှောင်နိုင် လိုက်၊ လူက ပူကနဲ ဖြစ်ပြီး လည်ကျသွားတယ်။ တကွင်းလုံး ဟာကနဲ ဖြစ်ပြီး အသံတိတ်သွားတယ် သွားတယ်လို့ ထင်တာဘဲ။ ကျွန်တော်ဘဲ မကြားရတော့တာလားတော့ မသိ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ အသင်း ပယ်နတီရတယ်၊ ကျွန်တော် မကန်နိုင် တော့လို့ ကျွန်တော့် အစား ဇာနည်ကဘဲ လှလှပပလေး သွင်းယူလိုက်တယ်။ နောက်မှာတော့ ပွဲကတော်တော် မြိုင်သွားတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ၂ ဘက်အသင်းကို အားပေးသံတွေက ဆူညံလို့။ ကျွန်တော်က တော့ ထကို မထနိုင်တော့ ဘဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ တဘက်တလုံးစီ နဲ့ဘဲ ပွဲက ပြီးသွားတယ်။ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းလဲ နာမည်ကြီး မော်လမြိုင်အသင်းကို သရေကစားသွားလို့ နာမည်တော် တော်ကြီးသွားတယ်။ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘက်ကလေ ဝင်းတဲ့သူတွေက တော့ ငွေထုပ်ပါ ပိုက်သွားတာပေါ့။

“တွေ့လား အဲဒါ မောင်မလဲ ခင်တုန်းက ဂျက်စ် နောက်ဆုံး ရိုက်လိုက် တဲ့ပုံ”
စပယ်က သူ့နောက်ဆုံးရိုက်လိုက် တဲ့ ပုံကို ပြတယ်။

“မောင်က ဒီပုံကို ကြည့်ချင် နေတာ”
သူ့ကို ပြောရင်း စောစောက ကျွန်တော်ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကို ပြလိုက်တယ်။ စောစောက စပယ်အရိုက်ခံထားတဲ့ ပုံတွေ။
“အီး လှလဲ လှဘူး”
စပယ်က သူ့ပုံသူပြန်ကြည့်ပြီးပြောတယ်။
“လှပါတယ် စပယ်ကလဲ”
ပြန်ပြောရင်း ပုံကို မှန်သားပြင်မှာ ဇွန်းဆွဲပြီး နို့အုံလေးကို အကြီးချဲ့ပြလိုက်တယ်။

“သွား”
လို့ ရှက်ရှက်နဲ့ အော်ရင်း စပယ်က ကင်မရာကို ဆွဲလှတယ်။ နှစ်ယောက်သား လုံးလားထွေးလား နဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ကင်မရာကို လှနေရင်း

“ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်”
ခေါင်းလောင်းသံနဲ့ စပယ်လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာ တယ်။

“ဟော ဖုံးလာတယ်”
ပြောပြောဆိုင်ဆိုင် ကုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ဖုံးကို ပြေးကိုင်လိုက်တယ်။
“ဟဲလို”
“ - - - ”

"I'm at hotel room"
" - - - - - "

"Yeah, with Maung"
" - - - - - "

"He's OK now"
" - - - - - "

"No, we're not coming"

ဖုန်းပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတာမို့ သူ့ဘာဆက်ပြောလဲ ကျွန်တော် မကြားရတော့။ သူ့အမ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမေးတာ ထင်တယ်။ ဘော်လုံးပွဲပြီးရင် တွေ့ဘို့ ချိန်းထားတာကိုး။

ခဏနေတော့ စပယ် ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာ တယ်။

“ရိစ် ဆက်တာ” ကျွန်တော့် ကို လှမ်းပြောရင်း လျှောက်လာတယ်။

“မလာတော့ဘူးလို့ ဒီမှာဘဲ မောင်နဲ့အ တူတူ အိပ်လိုက် တော့မယ်လို့ ရိစ် ကို ပြောလိုက် တယ်” လှမ်းပြောရင်း ကုတင်ပေါ်ကို လှမ်းတက်ပြီး ကျွန်တော့် ကို လှမ်းဖက်တယ်။ ပြီးတော့

“အိုင် လပ်ဖ် ယူ မောင်” တဲ့ ကျွန်တော်က ပြန်ဖက်ပြီ”

“အင်း မောင်လဲ စပယ်ကို ချစ်တယ်” လို့ ပြောရင်း သူ့ကို ပြန်ဖက်လိက်တယ်။

“မောင် တော်ကြာ အောက်မှာ ဆင်းပြီး ညစာ စားရအောင် နော်” “အင်း”

“သူတို့မလာ တော့ဘူးတဲ့ ကိုအောင်” ဖုန်းဆက်အပြီးမှာ ရိစ်က မျက်နှာအိ အိုလေးနဲ့ ကျွန်တော့် ကို ပြောတယ်။ မျက်ဝန်းမှာတောင် မျက်ရည်စလေး စို့လို့၊ စောစောက လျှောက်လည်ရင်း ပျော်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာ ဘဲ တခါတည်း နွမ်းကျသွားတယ်။

“ဟင် ဘာလို့လဲ” “သူတို့ ၂ ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီတဲ့၊ ဟိုမှာဘဲ အတူတူ အိပ်တော့မယ်တဲ့၊ မနက်ဖြန်မ တွေ့မယ်တဲ့”

ဟိုက် . . ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ မြန်လှချည့်လား၊ ဒီကောင်မလေး ၂ ယောက်ကို ခေါ်လာတာ မှားပြီထင်တယ်။ မန်နေဂျာကြီးလဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့ ဟိုတယ်ကို လိုက်သွားမလား”

“အိုး မလိုက်ပါဘူး၊ ဘာလို့လို့ က်ရမှာလဲ၊ သူတို့မလာ လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အခန်းထဲမှာ ၂ ယောက်ထဲ ပါတီသွားလုပ်မယ်”

“နေပါအုံး ကျော်ထူးမောင် အခြေအနေကရော” ထိခိုက်မိ ပြီး ထန်းထုတ်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ ကျော်ထူးမောင်အခြေ အနေကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ နှင်းဆီနဲ့ လျှောက်သာသွားနေရတယ်။ ဘော်လုံးသတင်းကို လက်ကိုင်ဖုန်းကနေ နားကြပ်လေး တတ်ပြီး တဖက်က နားထောင်ရသေးတယ်။ ကိုယ်က မန်နေဂျာ မဟုတ်လား။

“ဘာမှမဖြစ် ဘူးတဲ့၊ ကောင်းသွားပြီတဲ့” ပြောပြောဆိုဆို ထပြီး ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ် နဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ ကမန်းကတမ်း သူ့နောက် ပြေးလိုက်ရင်း

အင်း ဒီကောင်မလေး ၂ ယောက်နဲ့ ငါတော့ ငါးပါးမှောက်ပြီ ထင်တယ်လို့စိတ်ထဲကတွေးလိုက်မိတယ်။

ဟိုတယ်ရောက်တော့ သူကဟိုတယ်စားသောက်ဆိုင်ထဲက စားစရာတွေနဲ့ ယာမကာတွေ မှာပြီး အခန်းကို ပို့ခိုင်းတယ်။ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နဲ့ ကျွန်တော့် ကို ဘာမှမမေးဘဲ သူ့ဟာသူ လျှောက်လုပ်နေတာ၊ သူ့ဟာသူ စိတ်ကြိုက် မှာပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ပြီး တလုံးထဲ ပြောတယ်။

“လာ”

ဆိုပြီး အခန်းကို တက်ဘို့၊ ဓါတ်လှေခါးဆီကို လျှောက်သွားတော့တာပါဘဲ။ ဓါတ်လှေခါးထဲရောက်လို့ သူ့မျက်နှာ ၁ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ အောက်နှုတ် ခမ်းကို အသာကိုက်ပြီး တခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံဘဲ။

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောချင် တာနဲ့ တိတ်တိတ်ဘဲ နေလိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာတော့ အတူတူပျော်ဘို့လာတာ သူ့ညီမ ရိုးစားရသွားပြီး ခွဲခြား ခွဲခြား လုပ်လို့ စိတ်ကောက် နေတာ ထင်တယ်။ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ နေပစေ ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဘာညာကွဲကွဲ နဲ့ သွားချောနေရင် အကုန်ရှုတ်ကုန်မှ ၁လဲ စိုးရသေး။ ဟိုကောင်ကလဲ ဟိုကောင်၊ တွေ့တာမှ မကြာသေး၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတာကလဲ မြန်လိုက် တာ၊ အင်းလေ ဟိုကောင်မကလဲ ဘော်လုံး ရှူး ဆိုတော့ အတော်ပေါ့။ မြင်ကတဲက တမောင်မောင်နဲ့ ကြည့်ပါလား၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်ရောက်ရင် ညီလေးကို သေချာမေးပြီး ပြောထားရအုံးမယ်၊ အိမ်နီးနားချင်း မျက်နှာပျက်မှာလဲ စိုးရသေး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးနေမိတယ်။ နှင်းဆီကတော့ ဘာတွေ တွေးနေတယ်မသိ။

အခန်းထဲရောက်သည်အထိ ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်၊ သူကလဲ မစဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှစမပြော ၁၊ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ အသာလေး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ ခဏလေးကြာတော့ ဟိုတယ် စားပွဲထိုးက မှာထားတာတွေ လက်တွန်းလှည်းလေးနဲ့ တွန်းလာပြီး လာပို့တယ်။ စားပွဲထိုးကို မုန့်ဘိုး ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး လက်တွန်းလှည်းပါ ယူထားလိုက်တယ်။

နှင်းဆီက ပုလင်းကြီးကို အရင်စကိုင်တယ်။ မြန်မာပြည်ထုတ် နတ်သမီး ဝီစကီ၊ မွှေးလဲမွှေး မူးလဲမူး၊ အဝင်ကလဲကေ ၁င်း၊ နာမည်ကြီး၊ သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်လို့ ကတော့ ပုလင်းသာ လဲသွားမယ် လူမလဲဘူး လို့ ကြွေးကျော်တဲ့ သူတွေတော့ လက်မြှောက်ထားတဲ့အရက်။

ခပ်တည်တည် နဲ့ နှင်းဆီက အဖုံးဖွင့်ပြီး သူ့ဖန်ခွက်ထဲ လက်နှစ်လုံးလောက် ငဲ့ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က လှည်းပေါ်က ကောင်းနိုးရာရာ လေးတွေကို အရက်နဲ့ မြီးဘို့ ဆိုဖာရှေ့က စားပွဲပုလေးပေါ် ပြောင်းတင်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့် အတွက်ပါ ထည့်ပေးပြီး သူ့ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြ တယ်။

သူကမ်းပေးတဲ့ ခွက်ကိုယူပြီး မြှောက်ပြ တဲ့ သူ့ခွက်ကို ကျွန်တော့် ခွက်နဲ့ အသာတိုက်တိုက်တယ်။ သူက ဘာမှ မပြောတော့ ကျွန်တော်လဲ ချီးယားတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ ၁။

ဝှက်ကနဲ တကျိုက်ထဲ မော့ချလို က်တယ်။ မျက်နှာ နဲ့နဲ့ ရှုံ့သွားတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ သောက်နေကျ လူဆို ဒီဝီစကီကြောင့် မျက်နှာရှုံ့စရာ အကြောင်းမရှိ။

“နှင်းဆီ နင် အရက်မှ သောက်ဘူးရဲ့လား”

“ဟင်အင်း”

“အာ ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဒီဝီစကီက ပြင်းတယ်၊ နင်မူးပြီး လဲသွားလိမ့်မယ်” ပြောတုန်းရှိသေး သူက ထပ်ထည့်ပြ န်တယ်။ ပြီးတော့ စောစောကလိ ၁ဘဲမော့ချ လိုက်ပြန် တယ်။

“ကဲ ပြောပါအုံး ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ၊ နင် အဲလို နင်းကန် သောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အကျိုးအကြောင်း ငါ့ကို ပြောပါအုံး”

“ဂျက်စ် ကို မကြေနပ်ဘူး” နှင်းဆီ ပေါက်ကွဲပြီး ပြောရင်းဆိုရင်း ကုန်သွားတဲ့ သူ့ခွက်ထဲ ထပ်ဖြည့်တယ်။ အဲလို နင်းကန်သောက် နေပုံနဲ့ သူမကြာခင် မှောက်တော့မှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကမန်းကတန်း သူ့ကို အချိုရည် ပုလင်း လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် လှမ်းပေးတဲ့ အချိုရည်ပုလင်းကို လှမ်းယူဘို့ သူ့ကိုင်ထားတဲ့ ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အချိုရည်ကို တကြိုက်မေ ၁ချလိုက် တယ်။

“ဘာမကြေနပ် စရာရှိလို့လဲ နှင်းဆီ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာဘဲ”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ နှင်းဆီသိတာ ဂျက်စ်ကို မကြေနပ်တာ ဘဲ သိတယ်” ပြောရင်း ဘာကို ဝမ်းနည်းတယ်မသိ မျက်ရည်တောင် ကျလာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲက တော်တော်သ

နားသွားတယ်။ ခုထိ ကျွန်တော်တစ်စုမှ မသောက်ရသေး။ နှစ်ယောက်လုံး မူးနေလို့မဖြစ်။ ကိုယ်ကလူကြီး၊ ထိမ်းရမဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ်။ ခလေးနဲ့ ပြိုင်မိုက်နေလို့မဖြစ်။

“ကဲ ကဲ မကြေနပ်တာ အသာထားပြီး အစားလဲ နဲ့နဲ့ စားလိုက်အုံး၊ တော်ကြာ ဘိုက်ထဲမှ ၊ အစာမရှိရင် ပိုမူးနေအုံးမယ်” ကျွန်တော်ပြောတော့ သူက ကျွပ်ကျွပ်လေးကြော်ထားတဲ့ ကြက်သားကြော်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပလုပ်ပလော င်းစားရင်း

“ကိုအောင် ရှိစံ နဲ့ ဂျက်စံ ဘယ်သူပိုလှလဲ”

ရုတ်တရက် သူ့မေးခွန်းကို အံ့ဩသင့် သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရ၊ သူမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ခု အခြေအနေ။ သူ မူးများ မူးနေပြီလား။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ နှင်းဆီ”

“မေးတာသာ ဖြေပါ ကိုအောင်ရာ၊ ဂျက်စံနဲ့ နှင်းဆီ ဘယ်သူပိုလှလဲ”

ထပ်မေးပြန်တယ်။ မေးရုံသာ မေးသာမဟုတ် နောက်တခွက်ပါ ထပ်မော့လို့က်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အချို့ရည်၊ နောက် ကြက်သားကြော်။

“ဘယ်သူမှ ပိုမလှဘူး နင်လဲလှတယ်ဘဲ၊ စပယ်လဲလှတယ်ဘဲ၊ ငါ့ရိုးစားလဲ လှတယ်ဘဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မောမောပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခုလောလောဆယ် လက်ညှိုးညွှန်စရာ မရှိတဲ့ ရိုးစားပါ ထည့်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကို သူက

“နောက်မနေပါနဲ့ ကိုအောင်ရာ၊ ဘယ်သူပိုလှလဲဆို”

မေးရင်း ရင်လေးကို ကော့ပြပြီး လက်လေးကို နောက်ပြစ် လိုက်တယ်။ ရင်မိုမို လေးက ကြွတက်လာတယ်။ ကျွန်တော် မကြည့်ရဲသလို မျက်စိကို လွှဲရင်း

“တကယ်ပြောတာနှင်းဆီ၊ နင်တို့ ညီအမ နှစ်ယောက်စလုံး လှတယ်ပါဘဲ၊ နင်က နှင်းဆီပန်းလေးလိုလှတယ်၊ စပယ်က စပယ်ပန်းလေးလိုလှတယ်”

အလျှောက်ကေ ဘင်းလို့ အထောင်းသက်သာသွားတာလားမသိ၊ ကျွန်တော့် စကားကို နှင်းဆီက မကွန့်တော့၊ သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောတယ်။ သူ့လေသံကို ကြည့်ရတာ သူမူးနေတယ်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပါဘဲ။

“ရှိစံ ရိုးစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဘူးတယ် သိလား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ ရိုးစားဖြစ်တော့လဲ ရှိစံ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ပြတ်သွားလဲ ရှိစံ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး . . . သိလား”

သောက်ပြန် ပြီ နောက်တခွက်၊ ပြီးတော့ လျှာလေးအာလေး ဆက်ပြောတယ်။

“ခု ဂျက်စံ ရိုးစားရသွားတာ ရှိစံ ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ကိုအောင် ဘာသိလို့လဲ”

“စပယ်က နင့်ညီမလေ”

“ရက်စံ ရိုက်၊ ညီမ၊ ရှိစံ အချစ်ဆုံးညီမ၊ သူ ရိုးစား တခါမှ မထားဘူးဘူး၊ ကိုအောင် သိလား”

ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း သောက်ပြန် ပြီ၊ ဒီတခါ အချို့ရည်။

“ခု သူတကယ်ချစ်လို့ မောင့်ကို ရိုးစားထားတာ”

“အင်းလေ အဲဒါကောင်းတာပေါ့”

“မကောင်းဘူးကိုအောင် မကောင်းဘူး၊ သူကောင်းတယ်၊ ရှိစံ မကောင်းဘူး”

သောက်ချလို့က်ပြန်ပြီ တခွက်၊ မဖြစ်တော့ သူစားပွဲပေါ် ချလိုက်တဲ့ ဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ ထည့်ပေးမလို့လား”

သူအာလေးလျှာလေးနဲ့ လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်မဖြေ။

“ကိုအောင် . . ရှိလဲ မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ မောင် တခြားမိန်းခလေးနဲ့ ရိုးစားဖြစ်သွားရင် ရှိစွဲ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရအောင် ယူလို့ရတယ်၊ ခု ရှိစွဲ အချစ်ဆုံးညီမလေးနဲ့ ရိုးစားဖြစ်သွားပြီ၊ ရှိစွဲ ယူလို့မရတော့ဘူး၊ ယူလို့မရတော့ဘူး” ပြောရင်း သူ့ရှိုက်ကာ လက်နဲ့ မျက်ရည်သုတ်တယ်။ မူးမူးနဲ့ သူ့ဆက်ပြော ပြန်တယ်။

“ခု ရှိစွဲက မချစ်ရသေးဘူး၊ အသဲက အရင်ကွဲနေပြီ၊ ရှိစွဲ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုအောင် ပြောပါအုံး” ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိ။

“ပေး ပေး ခွက်၊ ရှိစွဲ သောက်အုံးမယ်” ပြောပြောဆီဆို ထပြီး ကျွန်တော့် ဆီက ခွက်ကို လှမ်းအယူ

“ဝုန်း” ဆိုဖာပေါ် သူပြုလဲသွားတယ်။

“မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ မောင်ကို ချစ်တယ်” ပါးစပ်က အသံတိုးတိုးထွက်လာပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချပြီး သူငြိမ်သွားတာ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ နှင်းဆီက ဆိုဖာပေါ်မှာ ခွေခေါက်ပြီးလဲလို့။ ခုမှ ကျွန်တော် ကိုယ့်ခွက်ကို ကိုယ်မော့ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“ဟား” ဆိုပြီးလေပူကိုမူ တ်ထုတ်လိုက်တယ်။ လူတကိုယ် အပူတခုပါလဲ ဘေး၊ မဆီမဆိုင် မာလာကို သတိရသွားတယ်။ ပျောက်သော သူ ရှာလို့လဲ မတွေ့ပါလား။ လက်က ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကုန်သွားတဲ့ ခွက်ထဲ လောင်းထွဲလိုက်တယ်။

မနက်သူတို့ကိုတွေ့တော့ ရှိစွဲက ဘာမှမဖြစ် သလို၊ ကွန်ကရယ်ကျူရေးရင်း ဆိုပြီး သူ့ညီမကို ပြေးဖက်လို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်သေး၊ နောက်တော့ ကျော်ထူးမောင်ကိုလဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လို့၊

မြင်ရတဲ့ ကျွန်တော့် မှာသာ ရင်ထဲကမကောင်း။ သူကတော့ သာလိကာမလေးလို စကားဖေါင်ဖွဲ့ လို့။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးကို ကြည့်ပြီး တချက်တချက် ငိုငိုသွားတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှတော့ သတိမထားမိ။

သမီးကြီးက လေဆိပ်ကနေ ဖုံးကြိုးဆက်ထားလို့ ကားသံကြားတာနဲ့ သမီးတို့ဘဲဆို တာ တတ်ကနဲသိလိုက်တယ်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း

“မောင်အောင် အိမ်ထဲဝင် ထိုင်ပါအံ့လား”

“မဝင်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်န ဘေးချင်သေးလို့”

“အေး အေး ကျေးဇူးဘဲ မောင်အောင်ရေ၊ သမီးတို့ကို ခေါ်သွားတာ”

“ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေတွေဘဲဟာ၊ သွားလိုက်အုံးမယ်နော်”

“အေး အေး” မောင်အောင်ကား ပြန်ထွက်သွားတော့ အဝတ်အိပ်လေး ကိုယ်စီနဲ့ အိမ်ထဲဝင် လာတဲ့ သမီးတို့ကို

“ဘယ့်နှယ်လဲ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား” ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးလိုက်တယ်။

“ခစ် ခစ် မေမေကလဲ၊ ဟိုမှာ ဂျက်စ်က ရိုးစားရပြီး ပျော်လို့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဂျက်စ်” ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သမီးကြီးရဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အပြောကို မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာ ဘာပြောတယ် သမီးငယ်က ရိုးစားရခဲ့ပြီ၊ ဟုတ်လား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် မေမေကလဲ အစတည်းက သမီးပြောသားဘဲ မောင့်ကို ရိုးစားထားမယ်ဆိုတာလေ”
စပယ်ကသူ့အမေကို ရယ်ပြီးပြောတယ်။

“မေမေရေ သူက ရိုးစားထားခဲ့ယုံတောင်မဟုတ်ဘူး၊ အတူတူပါ အိပ်ခဲ့တာ”
သမီးကြီးက ထပ်ကွန့်နေ တော့ ပြူးနေတဲ့ မျက်လုံးက အပြင်ကို ဘုတ်ကနဲ့ ပြုတ်ကျသွား တေးတယ်လို့တောင် ထင်လိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့ ဘာပြောတယ်၊ စပယ် အဲဒါ ဟုတ်လား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် မေမေကလဲ၊ သမီးက မောင့်ကို တကယ်ချစ်တာ”
သမီးက ရယ်ပြီး ချဲ့ချဲ့နဲ့ .နဲ့.နဲ့. ပြာရင်း နောက်ကျော ကသိုင်းဖက်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဒေါသက သမီးဆီကို မရောက်တော့ဘဲ လေထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ အင်းလေ ငါ့တုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲဟာ၊ ဘာထူးလို့လဲ၊ ဖြေတွေးတွေးပြီး

“စပယ်၊ ငါနဲ့နော် သေချင်တယ်။ ငါက နင့်ကို နင့်အမလို မဟုတ်ဘဲ အေးအေးလေးလို့ ထင်ထားတာ၊ ခု နင်က ရိုးစားထားရုံတင်တောင်မဟုတ်ဘူး”
စကားတောင်မဆုံးလိုက် သမီးကြီးက

“မေမေ နော် မေမေ၊ သမီးက ရိုးစားသာထားတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ အတူအိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆူချင်ရင် ဂျက်စ်ကိုဘဲ ဆူ၊ သမီးကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ဘာမှမဆိုငါ့ဘူး”
ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့အိပ်ကို သူ့ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်ကို ဆောင့်ကြီးအောက်ကြီးတက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလဲ

“တော်ပြီ တော်ပြီ ခုချိန်ကစ ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရိုးစားမထားတော့ဘူး”
လို့ အော်သွားသေးတယ်။
ခုခေတ်သမီးတွေများ မိဘက ဆုံးမလို့တောင် မရတော့ပါလား၊ အင်းလေ သူတို့ဘက် က ကြည့်တော့ လဲ မှန်နေတာဘဲ။
ပြောမှသာ ပြာရတယ်၊ သမီးတွေက အဲလောက်တော့ မိုက်မယ် မထင်။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင်တော့ ပြောထားမှ။

“စပယ် နင်တို့လက်ထပ်ခင်မှာ ကြော်မကော ငင်းကြားမကောင်း တွေဖြစ်အောင်တော့မလုပ်နဲ့နော်”

“ဘာလဲမေမေ၊ ကြော်မကော ငင်းကြားမကောင်းဆိုတာ”
သမီးက သဘောမပေါက်၊ စိတ်တိုတိုနဲ့

“ဒါကိုပြောတ ဟဲ့၊ ဒါကိုပြောတ ဘ”
အံကြိတ်ဆီရင်း သမီးဘိုက်ခေါက်ကို မနာအောင် ဆွဲလိမ်လိက်တယ်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် မဖြစ်ပါဘူး မေမေကလဲ၊ သမီးသိပါတယ်”
ဆိုရင်း ဆွဲလိမ်တဲ့ လက်ကို သူ့လက်နဲ့ အတင်း လှမ်းဖမ်းထားတယ်။ ပြီးတော့

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“မောင် ညနေကျရင် သမီးကို အပြင်သွားဘို့ လာခေါ်မှာတဲ့၊ အဲဒါ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”
ပြန်ပြောမ နေတော့၊ မျက်စောင်းဘဲ ဒိုင်းကနဲ့ ထိုးပြစ်လိုက် တယ်။
သမီးက သဘောကျသွားပြီး၊ ရယ်ရင်း

“မောင့်ကို စကားကောင်းကောင်းပြောနေရင် မေမေ”
နောက်တစ်စော ငင်း ထပ်ပြစ်လိက်တယ်၊ သမီးက ရယ်ရင်း အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားတယ်။

အင်း၊ ဒင်းလေးကြောင့် ငါ ကိုဇော်ကို မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ရအုံးမယ်ပါလား၊ ဒင်းတို့ကြောင့် ငါလဲနေရင်းထိုင်ရင်း ရောဂါတိုးတယ် လို့ဘဲ တွေးမိလိုက်တယ်။

ညီလေးက ဒီနေ့အပြန် လမ်းကြိုလို သူ့အဖေကို ဆေးခန်းမှာ ဝင်တွေ့ချင်တယ် ပြောတာနဲ့ မောင်းပို့ရင်း ကားကိုဆေးခန်းနောက်က ကားပါကင်လော့ မှာ သွားမရပ်ချင်ခင် အရှေ့ကလမ်းဘေးမှာ နေရာလွတ်လိုလွတ်ငြား လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြေးပြေးလေး မောင်းလာခဲ့တယ်။

“ဟာ”

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားပြီး ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား လို့သေသေခ ၂၅ချာ ပြူးပြီထပ်ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မာလာမှ မာလာ အစစ်၊ ကြည့်စမ်း ရှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မတွေ့၊ ခု မရှာတော့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် မျက်စေ့ရှေ့မှာ။

မာလာ ညီလေး အဖေရဲ့ ဆေးခန်းက ထွက်လာပြီး တဖက်ကို လျှောက်သွားတယ်၊ အရေးထဲ ကားက ရပ်လိုမရ၊ နောက်မှာက လဲ ကားတွေ တတန်းကြီး၊ ကမန်းကတန်း လမ်းကြားထဲ ထိုးဝင်ပြီး ဆေးခန်းနောက်က ပါကင်လော့ ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်က ကသုတ်ကရက် ဆင်းပြီး ညီလေးကို သွားနှင့် လိုက်လာခဲ့မယ် လို့ပြောပြီး လမ်းမပေါ် ပြေးထွက်လိုက် တယ်။ ညီလေးက ဘုမသိ ဘမသိ ကျွန်တော့် နောက်ကပြေး လိုက်လာရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အကို” လို့လှမ်းမေးတော့

“မာလာကို တွေ့လိုက် လို့၊ မင်းအဖေ ဆေးခန်းက ထွက်လာတာ”
စကားစပ်မိလို့ ကျွန်တော့် အချစ်ပျော့ က်ရှာပုံတော် ဇော်လမ်းကို ပြောပြထားတာဆိုတော့ ညီလေးက မာလာကို လိုက်ရှာနေတာ သိပြီးသား၊

“ဟုတ်လား အကို ဒါဆို မြန်မြန်”

ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ပြေးနှိုးကို မြင့်လို က်တယ်။ လမ်းပေါ်က သူတွေက အတင်းပြေးလာတဲ့ သူတို့ ၂ယောက်ကို တွေ့တော့ ကမန်းကတန်းလမ်းဖယ်ပေးတယ်။ မှတ်မိတဲ့ သူ တချို့က ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကျော်ထူးမောင် တဲ့။ မာလာ ထွက်သွားတဲ့ဘက် တော်တော်လှမ်းလှမ်း ပြေးကြည့်မိတဲ့ တိုင် ရှာမတွေ့တော့ ဘဲ့။ နှစ်ယောက်သား တမော ပြေးပြီးတော့မှ လက်ရှေ့ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“အကို၊ ဖေဖေဆေးခန်းက ထွက်လာတာဆိုတော့ ဖေဖေသိမှာ ဘဲ”

“အေး၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူနာမဟုတ်ဘဲ ကိစ္စ တခုခု နဲ့ လာတယ်ဆို မသိနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အကိုရာ၊ ကျွန်တော်မေးကြည့်လိုက်မယ်”

“အေးကွာ မေးကြည့်”

ဆေးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာ ခနဲ ဖေဖေစာရေးမ ဒေါ်ကြီးက နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဟဲ့ မောင်မောင်၊ မင်းမလဲ ပျောက်နေတာ အတော်ကြာပါပြီလား”

“ဟဲ ဟဲ ဒေါ်ကြီးကလဲ ကျွန်တော်မ ၁ ဘာရောဂါမှ မှမရှိတာ ဘယ်နှယ်ဆေးခန်းလာရမှာလဲ”
ရယ်ရယ်မောမော ဒေါ်ကြီးကို ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောပြီး

“ဖေဖေရော”

“အခန်းတည်းမှာ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ ၁”

“ဟင် ဒီနေ့ ဆေးခန်းမှာ လူနာလည်း မရှိပါလား”

“ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓ ဟူးနေ့လေ၊ ၁၂ နာရီ ဆေးခန်းပိတ်တာ၊ ခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ မင်းနာရီကို ပြန်ကြည့် ပါအုံး”

“၁၂ နာရီ ခွဲ”

“နောက်တော့ နောက်ကျနေ ပြီ၊ စောစောက လူနာက မင်းအဖေနဲ့ ဆွေးနွေးနေတာ နဲ့နဲ့ကြာနေ လို့”

“အော် မာလာ့ကို ပြောတာလား”

ကျွန်တော် သိသလိုလို နဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ပြောလိုက် တော့

“ဟဲ့ မောင်မောင်၊ မင်းနဲ့ သိလို့လား”

“ကျွန်တော်နဲ့တော့ မသိပါဘူး၊ အကိုနဲ့ သိတာပါ၊ သူတို့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလေ၊ နှုတ်ဆက်မလို့ဟာ၊ ကားရပ်နေတာကြာ နေတာနဲ့ မတွေ့တော့ တာ”

ခပ်တည်တည် နဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ရှိုးတော့ လေပေါတဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဆက်ပြောပြ န်တယ်။

“အေးဟဲ့ ကောင်မလေးက သနားပါတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ နှလုံးရောဂါဖြစ်နေတာ၊ ဟိုတလောကတင် မင်းအဖေကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ပြီး အထဲမှာ နှလုံးရပ်သွားရင် ဓါတ်ခဲနဲ့ နှလုံးကိုရှော့ရိုက်ပြီး ပြန်ခုန်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ စက်လေး ထည့်ပေးထားရတယ်”

“ဟာ”

ဒေါ်ကြီး နဲ့ ညီလေး ပြောနေတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားတယ်။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဒေါ်ကြီးရာ၊ ကျောင်းတုန်းက သူကအကောင်းပါ၊ ဘာမှဖြစ်တယ်မကြားမိပါဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည် နဲ့ ဝင်အစ်လို က်တော့

“ဒါတော့ ငါလဲ မသိဘူးအေ၊ မောင်မောင်အဖေနဲ့ ပြနေတာတော့ တနှစ်ကျော်လောက်ရှိရောပေါ့၊ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား သူ့ဆေးမှတ်တမ်း”

ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးက သူ့စားပွဲပေါ်က ကီးဘုတ်ကို တတောက်တောက် က် ရိုက်ပြီး မော်နီတာ ပြားလေးကို ကျွန်တော့် ဘက် လှည့်ပြတယ်။

မော်နီတာပေါ်မှာ မာလာ့ ကိုယ်တိုင်ပိုင်း ပုံလေးနဲ့အတူ ဆေးမှတ်တမ်း ရာဇဝင်က ပေါ်လာတယ်၊ ကမန်းကတန်း စိတ်ထဲက အိမ်လိပ်စာကို အလွတ်မှတ် လိုက်တယ်။

မာလာနေတဲ့ တိုက်ခန်းအစောင့်က သူ့ကို မှာမထားလို့ဆိုပြီး ပေးမဝင်၊ ကျွန်တော်က အတင်းပြောတော့ သူက မာလာ့ အခန်းကို ဖုန်းဆက် မေးတယ်။

“ဟဲ့လို၊ ကျွန်တော် အောက်ထပ်က လုံခြုံရေးမှူး ခင်မောင်သန်းထွန်းဝင်းပါ၊ ဒီမှာ မမာလာဆီ ဧည့်သည်တယောက်က ဝင်ခွင့် တောင်းနေလို့ပါ”

“ - - - - - ”

“ဘယ်သူလို့ပြောလိုက်ရမလဲ”

အစောင့်က ဖုံးက စကားပြောခွက်က လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ကျွန်တော့် နာမည်ကို မေးတယ်။

“ပေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြာမယ်”

ဆိုပြီး အစောင့်ဆီ က ဖုန်းကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“မာလာ၊ မာလာ၊ ကိုယ်ပါ၊ ကိုအောင်လေ၊ မှတ်မိလား”

“ကိုအောင်”

မာလာ့ဆီက အံ့သြသင့် သံလိုလို အသံကြားလိုက်ရတော့ ဝမ်းသာအားရ

“ဟုတ်တယ် မာလာ၊ ကိုအောင်လေ ကိုအောင်၊ ကိုယ် . . မာလာ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ၊ ခုဘဲ မာလာ့လိပ် စာသိလို့ ကိုယ်ပြေးလာတာ၊ တံခါးဖွင့်ဘို့ ပြောပေးပါအုံး”
မာလာ့ဆီက ခဏအသံတိတ် သွားတယ်၊ ပြီးတော့

“ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း ကိုအောင်၊ မာလာဆီ မလာချင်ပါ နဲ့ ပြန်ပါ”
အသံတုန်တုန် လေးနဲ့ ပြန်ပြောသံ ကြားရတော့

“မဟုတ်ဘူး မာလာ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်မာလာ့ အကြောင်း အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ကို ခဏလေးတွေ့ခွင့် ပေးကွာ၊ နော် နော်”
မာလာ့ဆီက ဘာမှ ပြန်ပြောသံ မကြားရ၊ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။

“မာလာ၊ မာလာ၊ ဂိတ်မူးကို ပြောလိုက် နော်၊ ကိုအောင် သူ့ကို ဖုန်းပေးလိုက်ပြီ နော်”
ပြောရင်းဆိုရင်း အစောင့်လက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ပေးလိုက်တယ်။
အစောင့်က ကျွန်တော့် လက်ထဲက ဖုန်းကို ယူပြီး

“ဟဲလို ဟဲလို”
အသံပေးလိုက်တော့ ဟိုက ဘာပြန်ပြော လိုက်တယ်မသိ။
အထဲဝင်တဲ့ သံတံခါးက အသံမြည်ပြီး ပွင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အပြေးတပိုင်းလှမ်းဝင်ပြီးအစောင့်ကို

“ဘယ်အထပ်လဲ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တော့

“၁၂ ထပ်” တဲ့
ကမန်းကတန်း ဓါတ်လှေခါး ခလုပ်က ဘုလေးကို နှိပ်လိုက်တော့ အသင့်ရှိနေတဲ့ ဓါတ်လှေခါးတံခါးက ‘ဒင်’ ကနဲ အသံပြုပြီး ပွင့်သွားတယ်။ ကမန်းကတန်း အထဲပြေးဝင်ပြီး နံပါတ် ၁၂ ခလုပ်လေးကို နှိပ်လိုက်တော့ တံခါးက ‘ဒင်’ ကနဲ အသံပြုပြီးပြန်ပိတ်သွားတယ်။

‘ဒင်’ ကနဲ တံခါးပြန်အပွင့်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး စောင့်နေတဲ့ မာလာ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ကမထိမင်းနိုင်တော့ ဘဲ “မာလာ”

လို့ လှမ်းခေါ်ရင်း သူ့ကို ပြေးဖက်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့် ကို ပြန်ဖက်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပူ လို့ တရှုတ်ရှုတ် ငိုတော့တာ ပါဘဲ။
ကျွန်တော့် သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားရင်း သူ့ခေါင်းပေါ် ပါးအပ်ပြီး

“မာလာ ကိုယ် မာလာ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ သိလား၊ မာလာရယ်”
ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် နဲ့ အခါခါ ထပ်ပြောရင်း သူ့ကျောလေးကို ပွတ်လိုက်၊ ခေါင်းလေးကို ပွတ်လိုက် နဲ့ ခဏလေးကြာတော့ သူက ရှိုက်သံသဲ့ သဲ့နဲ့

“ကိုအောင်က ဘာလို့လို က်ရှာနေရတာလဲ”

“ချစ်လို့ပဲ ပါ့၊ မာလာရယ်၊ ချစ်လို့ပဲ ပါ့”

“မာလာ့ကို မချစ်ချင် ပါနဲ့ကို အောင်ရာ”

“မချစ်လို့ မရတော့ဘူး မာလာ၊ မာလာ မပြောမဆို နဲ့ ပျောက်သွားပြီးကတည်းက ကိုယ်လိုက်ရှာနေတာ၊ ခု မာလာ့အကြောင်းကိုလဲ ကိုယ်သိတန်သလောက် သိပြီးပြီ၊ မာလာ့ကိုလဲ ရှာလို့တွေ့ ပြီ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုတားတား တားလို့မရတော့ဘူးမာလာ၊ ခုချိန်ကစ ပြီး ကိုယ်မာလာနဲ့ အတူနေတော့ မယ်၊ ကိုယ် ဒီကိုပြောငါးလာပြီးနေရမလား၊ မာလာ့ကိုယ့်အိမ်လိုက်နေမလား အဲဒီ ၂ ခုထဲက တခုဘဲ မာလာရွေးတော့”
စကားကို အရှည်ကြီးပြောချလို က်ပြီး မာလာ့ကိုယ်လေးကို အရင်ကလိုဘဲ ပွေ့ချီလို့ က်တယ်၊ တံခါးကို ခြေထောက်နဲ့ နောက်ပြန် ကန်ပိတ်ပြီး မာလာ့ကို အိမ်ရှေ့ခန်းက ဆိုဖာပေါ် ပွေ့လာတယ်။

“အိုး၊ ကိုအောင် အရမ်းမကြမ်းနဲ့နော်၊ မာလာ့ မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်”

“သိတယ် မာလာ၊ သိတယ်၊ ဒီနေ့ဘဲ ကိုယ် ဒေါက်တာ ဦးဇော်ထူး ဆေးခန်းရောက်တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ မာလာလဲ စောစောကဘဲ ဆေးခန်းက ပြန်ရောက်တာ”

“အင်း မာလာဆေးခန်းက အထွက်မှာ လှမ်းမြင်လိုက် လို့ ကိုယ် ဆေးခန်းမှာ စုံစမ်းခဲ့တာပေါ့၊ ဒေါက်တာနဲ့ တော့ သေသေချာချာ ၁ မာလာ့ ရောဂါအကြောင်း မပြောရသေးဘူး၊ အဝက ဒေါ်ကြီးကို ကိုယ်နဲ့ ညီလေး မာလာ့အကြောင်း အစ်မေးပြီး တခါတည်း ဒီတန်းပြေးလာတာ”

“ဘယ်က ညီလေးလဲ”

“အော် ညီလေးဆိုတာ ဒေါက်တာ့ သားလေ၊ ကိုယ်သူ့ဆီမှာ မန်နေဂျာ လုပ်နေတာ၊ ဒါကထားပါ ခု မာလာ့ ရောဂါအကြောင်းပြောပြပါအုံး”

“မာလာက Valvular Heart Disease ဖြစ်နေတာလေ၊ ငယ်ငယ်ကလေးထဲကပေါ့၊ မာလာ အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုအောင် ကို ရှောင်ပြေးသွားတာ”
ပြောရင်း မာလာ ငိုပြန်တယ်။

“မငိုပါနဲ့ မာလာရယ် ခု ကိုအောင် မာလာနဲ့ အတူရှိနေပြီဘဲ၊ မာလာ့ရောဂါကို ကိုအောင် မပျောက် ပျောက်အောင် ကုမယ်၊ ကိုအောင် မှာ ပိုက်ဆံ အများကြီးရှိတယ်၊ ကိုအောင် မေမေဆို မန္တလေးမှာ ဆေးရုံတောင် ပိုင်တာ၊ မေမေကို ပြောပြီး . . . ”
ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင် မာလာက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးလေးနဲ့ လှမ်းပိတ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့

“ကိုအောင်က ဘာသိလို့ လျှောက်ပြော ၁နေတာလဲ၊ မာလာ့ နှလုံးရောဂါက ဘယ်လိုမှ ကုလို့မပေ ဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုဆို Valvular Heart Disease ကနေ Congestive Heart Failure ဖြစ်လာလို့ Biventric ular Pacemaker ဆိုတဲ့ စက်လေးတောင်ထည့် ထားရတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုမှ မပျောက်နိုင်တော့ဘူး ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း တနည်းတော့ရှိတယ်၊ နှလုံး အစားထိုးကုသရင်တော့ ပျောက်နိုင်တယ်လို့ပြောတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ပါဘူး ကိုအောင်ရယ်၊ နှလုံး အစားထိုးကုသရင်တော့ သွေးအမျိုးအစားတူရုံလောက်လေးနဲ့ အစားထိုးလို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဆဲလ်တွေကလဲ တူရအုံးမယ်၊ အများကြီးပါဘဲ ကိုအောင်ရယ်၊ အလှူရှင် ရှိရင်တောင် အဲဒါတွေက တိုက်ဆိုင်မှုရှိအုံးပါမှ . . . ”
ပြောရင်း မာလာ အသံတိုးဝင်ပျောက် ကွယ်ပြီး ရှိုက်သံက ပြန်ထွက်လာ တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မာလာရယ်၊ နည်းလမ်းရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ တနေ့နေ့တော့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ နှလုံး တခုပေါ်လာပြီး မာလာ့ နှလုံးနဲ့ အစားထိုးခွင့်ကြို ချင်ကြိုလ ၁မှာပေါ့၊ အားမငယ်ပါနဲ့ မာလာရယ်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကိုအောင်၊ မာလာ့ကို မချစ်ချင် ပါနဲ့လို့ ၊ မာလာ့ကြောင့် ကိုအောင် စိတ်ညစ်နေရမယ်”

“ဟင်အင်း မာလာ၊ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘို့ တော့ ဘယ်လိုမှ မတားနဲ့၊ ချစ်သူ စိတ်ညစ်မှ ၁၊ နှစ်နာမှာ ကြောက်လို့ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်း ဆန်ဆန်အယူအဆနဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရှိကိုယ့်ကို တားဘို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကိုယ် မာလာနဲ့ နေနိုင်သမျှ အခွင့်အရေးရတုန်း အတူတူနေမယ်၊ မေမေတို့က ပြောပြီး မကြာခင် ကိုယ် မာလာ့ကို လက်ထပ်မယ်”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း၊ ကိုအောင် သဘောအတိုင်း ကိုအောင် မာလာနဲ့ အတူနေချင် နေပါ၊ လက်တော့ မထပ်ပါရစေနဲ့နော် ကိုအောင် နော် ကိုအောင်”

“ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်တာလဲ မာလာရဲ့”

“ကိုအောင်ရာ ဘာလို့လက် ထပ်ချင်တာ လဲ၊ မာလာက ဒီရောဂါနဲ့ အချိန်မရွေး ကိုအောင် ကို ခွဲသွားရမဲ့ဟာ၊ လက်ထပ်ထားတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ လက်ထပ်ထားလဲ ခွဲရမှာဘဲ၊ ကိုအောင် မုဆိုးဖို့ ဖြစ်သွားတာဘဲ အဖတ်တင်မယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မာလာ ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက အလိုလိုသိ နေတယ်၊ အိုက္ခာ နောက်ဆုံး ယိုးဒယားကဖြစ်ဖြစ်၊ မလေးရှားကဖြစ်ဖြစ် မာလာ့ နှလုံးနဲ့ တူတဲ့ နှလုံးမျိုးကို ရအောင်ရှာယူမယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေတို့ရေ၊ မာလာက အဲဒီ နှလုံးရောဂါကို အကြောင်းပြပြီး သားကို ရှောင်ပြေးပြီးပြီ၊ ခုလဲ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး သားကို လက်မထပ်ထားချင်ပြန်ဘူးတဲ့ မေမေတို့ရေ၊ ကူပြောပေးပါအုံး” ကျွန်တော်က မေမေတို့ကို ဦးအောင် အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါတို့ကို လဲ ရှင်းပြပါအုံး၊ ဘာလဲ သမီးက နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေလို့ လား” မေမေတို့အ မေးကို ကျွန်တော် အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်ပြီနော်

“ဒါဆိုအရေးကြီးတာပေါ့၊ မေမေတို့ လာခဲ့မယ်၊ ဒေါက်တာ ဇော်ထူးက မေမေတို့ နဲ့ ဆေးကျောင်းအတူတူ တက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ သူနဲ့ သေချာဆွေးနွေးကြည့်အုံးမယ်၊ ကဲပါ ပြောနေရင် ကြာတယ် ဒီနေ့ဘဲ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး မနက်ဖြန် လေယာဉ်နဲ့ လာခဲ့မယ်၊ သား မေမေတို့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြို၊ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး လေယာဉ်ဆိုက်မဲ့အချိန် ဖုန်းထပ်ဆက်လို က်မယ်၊ သမီး ဘာမှစိတ်မ ပူနဲ့နော်၊ မေမေတို့ သမီးတို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်” စိတ်မြန်လ က်မြန်နဲ့ မေမေကြီးက ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ဖုံးချသွားတယ်။

“ဆရာ့ဆီ ဖုန်းလာနေတယ်” တယ်လီဖုန်း စပီကာကနေ စာရေးမက လှမ်းပြောလိုက် တဲ့ အသံကြောင့်

“ဘယ်သူတဲ့လဲ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“မော် နဲ့ မွန်တဲ့” ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ထဲက ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင် တဲ့ လူ ၂ ယောက်ကို သတိရသွားတယ်၊ ကြည့်စမ်း ပျောက်နေတ ာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

“အေး အေး ငါ့ကိုလိက်မယ်” ဆိုရင်း ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် မီးနီလေးကို နှိပ်လိုက် တယ်။

“ဒေါက်တာ ဇော်ထူး ပြောနေပါတယ်” လို့အသံလဲ ပေးလိုက်ရော

“ဟဲ့ မိဇော်၊ ငါတို့ပါဟ၊ အရေးတဲ့ ကိစ္စနင်နဲ့ တိုင်ပင်မ လို့၊ အဲဒါ နင်ဘယ်တော့ အားမလဲ” တဖက်က ပြောလိုက် တဲ့ လေသံကိုကြား လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲက သူတို့ ၂ ယောက်ဆိုတာ သေချာသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ

“ဟေ့ နင်က မော်လား မွန်လား”

“မော် ဟေ့ မော်၊ နင်ကလဲ ငါ့အသံတောင့် မမှတ်မိတော့ ဘူးလား၊ ငါတို့နင် ကိုလာတွေ မလို့ဆို ”

“အေး အေး လာခဲ့လေ၊ ငါဆေးခန်းက တော်ကြာပီ တ်တော့မှာ ၊ ငါဆေးခန်းကဘဲ စောင့်နေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ နင်တို့ဆီ လာခဲ့ရမလား”

“မလာနဲ့၊ နင်စောင့် နေ ငါတို့လာခွဲမယ်၊ ငါတို့ ခုထွက်လာပြီ၊ ခဏနေ ရောက်မယ် ဒါဘဲနော်” သူတို့ဖုန်းချသွားတော့ စာရေးမကို ပြန်နှင့် တော့ ဧည့်သည်လာစရာရှိတယ်၊ တံခါးကိုယှံဟာကိုယ်ဘဲ ပိတ်ခဲ့တော့ ဘုမယ် ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ဟေ့ မိဇော်”

“ဟေ့ မော် နဲ့ မွန်” မြင်မြင်ချင်း ကွဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြေးဖက်မိကြတယ်။

“နင်တို့က လှတုန်းပါလားဟ”

“အံမာ မိဇော်နော်၊ ငါတို့ကို ပြစ်မှားဘို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ နင့်မိန်းမနဲ့ တိုင်ပြော လိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ”

“အဲဒီအပြောတွေ ကြောင့် ငါနင်တို့ ကို ချစ်နေရတာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“မိဇော်နော်တွေ့မှ လွမ်းအောင်လာချွဲပြမေ နနဲ့၊ ငါတို့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့လာတာ၊ နို့မို့ဆို ဟွန်းနင့်နဲ့ လာတောင်မတွေ့ဘူး”

“မေတ္တာထားတယ်ပေါ့လေ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါ နဲ့ မိဇော်ရာ၊ ငါတို့နင် ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

မော်နဲ့မှ နံက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့် ရုံးခန်းက ဆိုဖာခုံပေါ် သွားထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ဘေးဝင်ထိုင်လို့က်ရင်း

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ”

“နင့် လူနာ မာလာအကြော င်းသိချင်လို့ .”

“နင်တို့နဲ့ မာလာ ဘာပတ်သက်မေ နလိုလဲ ဆိုတာ အရင်ပြောလေ”

“မိဇော်ရာ နင်က စကားကိုရှည်တယ်၊ ငါတို့ကို သူ့အခြေအေ န အမှန်အတို င်းပြောပြစမ်းပါ၊ အရေးကြီးလို့ပါ”

“အေးပါ အေးပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့် ကွန်ပျူတာ ထဲက သူ့မှတ်တမ်းဖိုင်ကို ဖွင့်ပြီး အကြမ်းဖျဉ်း ပြန်ကြည့် လိုက်တယ်။

မမှတ်မိလို့တော့မဟုတ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ သူ့ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်ထားတာဆိုတော့ အခြေအနေကို မှတ်မိနေတယ်။

“တိုတိုပြေ ဘရရင်ဟာ သူက ခု Congestiv e Heart Failure အဆင့်ကို ရောက်နေပြီဟ၊ ကုဘို့တော့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး၊ နင်တို့သိ တဲ့ အတိုင်းဘဲ အဲဒီအဆင့်က စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေဆီ တာ၊ အချိန်မရွေး သူ့နှလုံးက ရပ်သွားနိုင်တယ်လေ၊ ဒီတော့ငါ Biventric ular Pacemaker လေး ထည့်ပေးထားတယ်၊ သဘောကတော့ တကယ်လို့ သူ့နှလုံးက အလိုလိုရပ်သွားရင် စက်လေးက နှလုံးကို ဘက်ထရီနဲ့ ရှော့ရိုက်ပြီး ပြန်ခုန်လ ဘအောင် ဆွပေးတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းရပ်သွားရင်တော့ စက်လဲ မနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါကတော့သူ့ရဲ့ ကံပေါ် မူတည်တာပါ ဘဲ၊ နင်တို့လဲ သိပါတယ်”

“နှလုံး အစားထိုး ခွဲစိတ်ကု သရင်ရော”

“အေး ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင် ချေရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုခွဲစိတ်ကုလို့ ကတော့ ရာနှုံးပြည့် အောင်မြင် မယ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူး၊ အေး ဒီအတိုင်း ထားမဲ့အတူတူ သူ့နဲ့ တူတဲ့ နှလုံးရမယ်ဆိုရင်တော့ ခွဲစိတ်အစ ဘေးထိုးလိုက်တာမှ မျှော်လင့် ချက်ရှိသေးတာပေါ့”

“ခု သူ့အခြေအေ နက ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်သေးလဲ”

“ဒါကတော့ အတိအကျ ပြောလို့မ တော့ မရဘူး၊ အချိန်မရွေး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ အဲ သူကံကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ တနှစ် ၂ နှစ် လောက်လဲ နေချင်နေနိုင်သေးတယ်၊ အဓိကကတော့ သူဆေးမှန်မှန်မေ သာကံမယ်၊ အစားအသောက်ဆင် ချင်မယ်၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ဂရုတစိုက် နေမယ်ဆို ခပ်ကြာကြာ နေသွားနိုင်တာပေ]”

“ဒါ အစွမ်းကုန်ဘဲလားမိဇော်ရာ”

“နင်တို့လဲ သိပါတယ်ဟာ၊ ဒီရောဂါမျိုးဟာ ဒါ့အပြင် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ၊ ဒါနဲ့ နေပါအုံး မာလာက နင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အင်း ပြောရရင် နင်အံ့ဩသ င်သွားမယ် မိဇော်၊ မာလာက ငါတို့ ချွေးမလောင်းဟ”

“ဟင် နင်တို့ချွေးမလောင်း၊ ဒါဆိုနင့်မ့၁ သားရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ ဘယ်သူ့သားလဲ နင်လား မွန်လား”

“ဘယ်နှစ်ယောက်ရမှာလဲ တယောက်ဘဲပေါ့ဟ၊ နင့်ပြောပုံက ငါတို့ဘဲ ခလေး တပြုတ်ပြုတ် တံနဲ့မွေးနေတဲ့ပုံ၊ မွန်မွေးတဲ့သားပါ၊ ငါက မွေးစားအမေဆိုပါစေ တော့၊ ငါတို့ ၂ ယောက်ရဲ့ သားပေါ့ဟာ”

“ခလေးအဖေကရော ဘယ်သူလဲ”

“နင်ကလဲ စပ်စုလိုက်တာ၊ ခလေးအဖေ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊ ကြည့်စမ်း မွန် အိမ်ထောင် ကျသွားတာ ငါတောင်မသိဘူး၊ နင်တို့ကလဲ ငါ့တောင် အကြောင်းမကြားဘူး”

“ဇော်လမ်းက ရှည်ပါတယ်ဟာ၊ တိုတိုပြေ ၁ရင် မွန်အိမ်ထောင် ထောင်ကျပြီ ၊ ဘာမှ မကြားဘူး၊ သူ့ယောက်ျား တိုက်ပွဲမ့၁ ကျပြီး ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မွန်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့”

“နေပါအုံး၊ မွန်က ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင် ကျသွားတာလဲ”

“ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ငါတို့ပြန်တော့ မွန်အဖိုးက မွန်ကို သူမသေခင် စိတ်ချရအောင်ဆိုပြီး လက်ထပ်ပေးခဲ့တာလေ၊ ဘယ်သူမှ မဖိတ်တော့ ဘဲ အကျဉ်းရုံးပြီး လက်ထပ်လို ကံတာ”

“ဒါနဲ့ နင်တို့သားက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ နင့်သားဆီမှာ မန်နေဂျာလုပ်နေတဲ့ အောင်ဇော်ဟိန်းလေ”

“ဟေ”

သူတို့အပြောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသင့် သွားတယ်၊ စကားမစပ်မိလို မောင်အောင်မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ မမေးဖြစ်ခဲ့၊ ကြည့်စမ်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆို ငါ။

ငါ့စိတ်ထဲ မှာ မောင်အောင်က ခင်စရာ ကောင်းလှချည်လားလို့ထင်နေ တာ၊ လက်စပ်သတ် တော့ သူက မွန်သားကိုး။ တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ဖြတ်ကနဲ စိတ်ထဲမှာ အတွေးတခုဝင်လာတယ်။ သူတို့တွေ ငါ့ကို ပြောနေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သူတို့ပြော ၁တာလဲ လွယ်လှချည်လား။

“မွန် မော်ပြောတာ တကယ်လား”

မွန်က ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိမ့်ပြတယ်။ သူ့မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မ သင်္ကာတော့။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလေ စိတ်ထဲက သံသယက ပိုလာလေ၊ ဒါကြောင့်မ နေနိုင်တော့ ဘဲ။

“အေးလေ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ပြီးတာဘဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲ နင်တို့ငါ့ကိုလိမ်မိ နတယ်လို့ ထင်တာဘဲ”

“ဟ နင့်ကို ငါတို့က ဘာကိစ္စလိမ်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ နင်တို့ ငါ့ကို အဆက်အသွယ်မလုပ် ဘာမလုပ်ဘဲ ဒီလောက်အကြံ ၁ကြီး ပျောက်နေကြတယ်၊ ခုတော့ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ခလေးတယောက်နဲ့ ပြီးတော့ ပြောတဲ့ဇော်လမ်းကလဲ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်၊ ဘာဘဲပြောပြော ငါမသင်္ကာဘူး၊ ဒီတော့ ငါမောင်အေ ၁ငှာသွေးကို ငါ့သွေးနဲ့ တိုက်မတိုက် ဓါတ်ခွဲခန်းပို့စစ်ရင် အဖြေထွက်လဲ ၁မှာဘဲ”

“ဟဲ့ မိဇော် နင်က ဘာလို့ဒီလိုပြောတာလဲ”

မော်က အလန့်တကြားထမေးတယ်။

“ငါလဲ မသိဘူးဟ၊ ငါ့စိတ်ထဲ အလိုလို မောင်အောင်ကို မြင်မြင်ခ ပြင်း ငါ့သားတယောက်လို ခင်နေတာ၊ ခု နင်တို့သားမှန်းသိသွားတော့ ငါ့စိတ်ထဲ တမျိုးဘဲ၊ ပြီးတော့ နင်တို့နဲ့ ငါက . . .”

“မိဇော်ရယ်၊ သားက ငါတို့ပြော ဘာထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ယုံနေတာ၊ ခု နင်က အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် နင်ရော ငါတို့ရော ဘာဖြစ်သွားမလဲ နင်စဉ်းစားကြည့်ပါအံ့”

“ဒါဆို မောင်အောင်က ငါ့သားပေါ့ ဟုတ်လား မော်၊ ဟုတ်လား”

“သားကိုတော့ ပြန်မပြော ပြပါနဲ့ မိဇော်ရယ်၊ ဒီကိစ္စဘယ်သူမှ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ နင့်မိန်းမသိလို့လဲ မကောင်းဘူး၊ နင့်သားသိရင်လဲ နင့်ကို အထင်သေးလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က နင်နဲ့ ဝေးရင် နင့်ကိုယ်ပွားလေး ကျန်နေအောင်ဆိုပြီး မွန်နဲ့ငါ တိုင်ပင်ပြီး အဲလို လုပ်လိုက် တာပါ၊ အဲဒါမှ ငါတို့ နင့်ကို ခွဲနိုင်မှာလေ၊ နင်အိမ်ထဲ ဘယ်ကျပြီး ငါတို့က နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ရင် အားလုံး ရှုတ်ကုန်ကြ မှာ”

မော်က အသံတုန်တုန် လေးနဲ့ မျက်ရည်တွေဝဲရင်း ရှင်းပြတယ်။ မွန်ကတော့ ကျွန်တော့် ပုခုံးပေါ် ခေါင်းတင်လို့ ငိုနေပြီ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင် တော့။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အသာဖက်ထားလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲကတော့ သားကြီး သားကြီး၊ အခွင့်ကြံ လိုကတော့ သားကြီးကို အဖြစ်မှန် ဖွင့်ပြော ပြီး သားကြီးလို့ အားရပါးရ ခေါ်လိုက်ချင် သေး။

“သားကြီးကို သားငယ်ဆီမှာ မန်နေဂျာ လာလုပ်ဘို့ ရော နင်တို့ခိုင်းတာဘဲလား”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူး မိဇော်ရော၊ သူ့ဟာသူ နင့်သားကို မြင်မြင်ခ ပြင် ခင်လို့ပါ ဆိုပြီး မရမက သူ့ဆီမှာ သွားလုပ်တာ၊ ငါတို့တားပါသေးတယ်”

“ခု သားကြီးက မာလာကို လက်ထပ်တော့မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် မိဇော်၊ ငါတို့ကလဲ သူ့ကို အိမ်ထောင် ပြုစေချင် နေတာကြာပြီ၊ ပြီးတော့ သူတကယ်ချစ်လို့ ယူမိန်းမကို ငါတို့လဲ မတားချင်ဘူး၊ ယူပြီးမှ သက်တမ်းတိုတိုလေးလဲ နေစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နင်နဲ့ လာဆွေးနွေးတာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ မိဇော်”

ကျွန်တော်သူတို့ပြော တာ သဘောပေါက် သွားတယ်။ “အင်း ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ ယူပစေပေါ့၊ မော်ရယ်၊ မယူနဲ့လို့ တားလို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီကြားထဲ ငါတို့ သူနဲ့ နှလုံးတူတဲ့ အလှူရှင်ကို စောင့်ကြည့်ရုံဘဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ငါတို့ကလဲ မတားချင်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာသူတို့ ပျော်ရင်ပြီးတာပါဘဲ”

“အင်း၊ ပြီးတော့ နင်တို့ကို ငါပြောရအုံးမယ်”

“ဘာလဲ မိဇော်”

“သူများတွေအတွက်တော့ မသိဘူး၊ ငါ့အတွက်က ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး များဖြစ်နေသလားမသိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့မှ တစ်မိလား၊ ငါ့ပထမဆုံးရီးစား ဖြူဖြူလေ”

“အင်း ဘာလဲ ခု နင်က ဖြူဖြူနဲ့ ပြန်တွေ့နေ လို့လား၊ သူ့နိုင်ငံ ခြားကို ထွက်သွားတယ်ဆို”

“ခု ပြန်ရောက်နေပြီး ငါ့သားက သူ့သမီးနဲ့ ရီးစားဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ ဟိုအပတ်ကဘဲသားက သူ့ရီးစား ငါတို့အိမ်ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ငါက ဖြူသမီးမှန်း သိရတာ၊ ငါ့မိန်းမဆို မျက်လုံးကိုပြူးလို့”

“ဟောတော့၊ မိဇော် နင်ကတော့လေ ဖြစ်လိုက်ရင် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”
စောစောက ငိုနေတဲ့ သူနှစ်ယောက်က ခုတော့ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ဟားတိုက်လို့။

“အေး ဒီထက်တိုက် ဆိုင်တာပြောရင် အဲဒီဖြူဖြူတို့ မိသားစုက ခုနင့်သား အိမ်ဘေးမှာနေတာတဲ့”

“ဟဲ့ အပေါ်စား နိုင်ငံခြံ ဘေးဖြစ်တွေ ဝယ်မလာနဲ့အုံး၊ အကောင်းစား မြန်မာဖြစ်ဘဲဝယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

သမီးကြီးကအဖြေ၊ အမီးငယ်က လှမ်းခေါ်တယ်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“သမီး အဲလို မူးမူးနေတာ ၃ - ၄ ခါရှိပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာဝန်ပြကြည့်ရမယ်နဲ့တူတယ်၊ နေ နေ နှင်းဆီ မသွားနဲ့တော့ ငါသူ့ကို ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားလိုက်မယ်”

ဆေးခန်းက ဆရာဝန်က ဟိုစမ်း ဒီစမ်း နဲ့ သေချာစမ်းသပ်ပြီး ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးပြောတယ်၊ စောစောက မထူနိုင်ဘဲ အောင်ကိုက်နေတဲ့ ခေါင်းက ဆေးခန်းရောက်တော့ အကောင်း၊ လိုလိုမယ်မယ် ဆိုပြီး ဆရာဝန်က သွေး၊ ဆီး၊ ဝမ်းစစ်ကြည့်ဘို့လက်မှတ်ရေးပေးလိုက်တယ်။ သွေးက ဘာအစာမှ မစားဘဲ ၈ နာရီလောက်နေပြီးမှ စစ်ရမှာဆိုတော့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ၁ မှု သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ဘဲပြန်လာကြတယ်။

အိမ်ဝရောက်တော့မှ

“မေမေ သမီး မမမာလာတို အိမ်ခဏသွ ဘေးလိုက်အုံးမယ်” ဆိုတော့ မေမေက

“ဟဲ့ နေမကောင်းဘူးဆို အိမ်ထဲမှာ နားနေတာ မဟုတ်ဘူး”
လို့လှမ်းပြောတာတော့ င်

“နေကောင်းသွားပါပြီ မေမေရဲ့၊ သမီးဘာမှမဖြစ် တော့ဘူး”
ဆိုပြီး ဟိုဘက်အိမ်ကို ပြေးလာခဲ့တယ်။

“မမမာလာ၊ မမမာလာ”
အိမ်ရှေ့က လှမ်းအော်တော့

“လာပြီ၊ လာပြီ”
ဆိုရင်း တံခါးလာဖွင့်ပေးတယ်။

“ကိုအောင်ရော ရှိလား မမမာလာ”

“စောစောကလေးတင် အပြင်ခဏထွ က်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်အင်း ဘာမှမဖြစ် ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ၊ စောစောကလေး ဂျက်စ် ခေါင်းအရမ်း မူးပြီး အန်လို့ မေမေက ဆေးခန်းခေါ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ စပယ်၊ မမကိုမှန် မှန်ပြောစမ်း၊ ကိုယ်ဝန်များရှိနေလို့လဲ ဘေး”

“အာ မမမာလာကလဲ၊ ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ စောစောက မေမေကလဲ အဲလိုဘဲထင်တာ”

“ဆရာဝန်ကဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမဖြစ် ဘူးတဲ့၊ မနက်ဖြန်မ၊ သွေးတို့ဆီးတို့ သွားစစ်ရမယ်”

“အေးပါဟယ်၊ ဘာမှမဖြစ် နိုင်ပါဘူး ၊ မိန်းခလေးတွေဆိုတာ တခါတလေ ဒီလိုပါဘဲ၊ အစားမှားရင်လဲ မူးတတ်တာဘဲ”

“မဟုတ်ဘူး မမမာလာရ၊ ဂျက်စ် ဒီလို မူးမူးနေတာ ၃ - ၄ ခါလောက်ရှိပြီထင်တ ဘဲ၊ အဲဒါ မမမာလာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်တုန်းကရော ဒီလိုမူးသလားဆိုပြီးလာမေးတာ”

“အင်း မူးတာတော့ မူးတာဘဲ၊ မမဖြစ်တုန်းကတော့ အားလဲမရှိဘူး၊ လူကလဲ အမြဲမောမေ ၁ နေတာဘဲ၊ ဘာလို့လဲ”

“သိဘူးလေ ဂျက်စ်လဲ အဲလိုဖြစ် တယ်ထင်လို့”

“ဟဲ့ ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း”
မမမာလာက ကျွန်မအပြေ ၁ကြောင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြုးနဲ့ ဖြစ်သွားတာကို သဘောကျပြီး

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် မမမာလာကလဲ၊ ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ပိုတောင်ကောင်းသေး”

“ဟဲ့ မဟုတ်မဟတ်၊ ဘယ်ကကောင်းရမှာလဲ”

“ကောင်းပါတယ် မမမာလာကလဲ၊ ခု မမမာလာကို ကြည့်ပါလား ၊ ကိုအောင်က မျက်စိအော က်က အပျောက်မခံဘဲ အမြဲတမ်း အချစ်ဆေးတွေ တိုက်ကြွေးနေတာ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ခစ် ခစ် ခစ်”

“မကောင်းပါဘူး စပယ်ရယ်၊ မမက အဲလို အပြုစု ခံနေရတာကို မကြိုက်တာ၊ ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်ချစ်သူကို အားရပါးရ ပြုစုချင် တာ၊ ခုတော့ကိုယ်က ဘာမှမလုပ် ပေးနိုင်တော့ မမကိုယ်မမ အားမရဘူး”

“ခု မမမာလာလဲ နေကောင်းနေပါပြီနော် ၊ အရင်ကလိုမှ မဟုတ်တော့တာ”
“ဟဲ့ နေကောင်းပေမဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့ လုပ်လို့မရသေးဘူးလေ၊ သိတယ်မှုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဂျက်စ်လဲ တခါတခါ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်ရတာကို သဘောကျတာ၊ တခါတလေ မောင့်ကို စိတ်တိုင်းမကျရင်း တက်ခွပြီး အတင်း နပန်းလုံးပြစ်လိုက် တာ ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

“ခစ် ခစ် ခစ် မမလဲ ကိုအောင် ကို အဲလို လုပ်ချင်တာ ဘဲ၊ ခုလုပ်လို့ မရသေးလို့၊ လုပ်လို့ရတော့ကတော့ လျှာထွက်သွားအောင် လုပ်ပြစ်လိုက်မယ်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် မောင်ဆိုရင် လျှာထွက်ရုံတင်မကဘူး အစ် အစ် အစ် အစ် နဲ့ အော်လို့”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”